

ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

1878

[ΙΟΥΛΙΟΣ — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΒΙΒΛΙΟΣ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ Κ
ΛΑΥΡΙΩΤ
ΑΥΣΘΗ ΔΡΩ.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6. — ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΑΘΗΝΗΣΙ

Γραφείον τῆς Ἑστίας, Ὁδὸς Σταδίου, 6

1878

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Έκτος

Συνδρομή ἑτησίᾳ: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ τῶν ἡμερῶν ἐκδόσεως τοῦ ἑτοῦς καὶ ἐν τῇ ἑλλάδι.—Ἐρασίμων τῆς διευθύνσεως: Ἰδὸς Ἰουδαίου, 6.

20 Ὀκτωβρίου 1878

Ἐφραγίς τῆς
ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΑἴΤΩΛΙΑΣ ἘΝ ΕΤΕΙ 1824

Ο ΑΥΤΟΧΕΙΡ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

Τὰ κατωτέρω δημοσιευμένα, ἕτινα ἐρανίζομεθα ἐκ γαλλικῆς ἑφημερίδος, ἀναφέρονται εἰς λυπηρὸν γεγονός, συμβῆν ἐσχάτως ἐν Παρισίῳ. Ἀυτόχειρᾶ ἐν τῇ παρισινῇ κοινωσίᾳ καὶ ἰδίως ἐν τῇ μερίδι αὐτῆς ἐκείνῃ, ἧς μέλος πρόδηλον φαίνεται ὁ εἰς τὴν ἐπομένην μελέτην παρασχόντων πένθιμον ἀσφαρῆν, οὐτε σπάνιον οὐτ' ἀσύνθητος εἶνε γεγονός. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ αἱ σκέψεις τοῦ γράφαντος τὰς ἐπομένας γραμμὰς ἔχουσι πολὺ μείζον τὸ ἐνδιαφέρον διὰ γαλλικὸν ἢ δι' ἑλληνικὸν κοινόν. Οὐχ ἦν οὐτε ἔσχατον οὐτε ἀνοφελὲς ὅπως ἐνομίσαμεν νὰ μεταδώσωμεν αὐτῆς εἰς Ἑλλήνας ἀναγνώστας, ἀναλογιζόμενοι μετὰ λύπης, ὅτι, καίτοι δὲν καταλήγει παρ' ἡμῶν συνήθως εἰς τὴν μοιραίαν ἐκείνην καταστροφὴν, ὑπάρχει ἤμωσιν δυστυχίαι καὶ ἐν Ἀθήναις τὸ ἀλλαχού ἐκεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον φέρον κοινωτικὸν νόσημα, ὑπολανθάνον μὲν ἴσως ἔτι καὶ βόσκον ἐν παραδόστῳ, ἐκτενόμενον ὅμως ἡμετέροις καὶ ἀπειλοῦν ν' ἀπομυζήσῃ μέχρις ἐξαντλήσεως πᾶσαν ζωικὴν ἰσχύα καὶ πάντα γενναῖον χυμὸν τῆς νεαρῆς γενεᾶς.

Ἡ γαλλικὴ ἑφημερὶς γράφει τὰ ἑξῆς: Α*

«Ἰδοὺ ἡ τελευταία εἰκὼν τοῦ παρισινοῦ βίου.

Ἡ σκηνὴ ὑπόκειται ἐν οἰκίῳ πενιχρῷ, κατοικουμένῳ ὑπὸ γυναικὸς προβεβηκυίας καὶ τοῦ τριακονταετοῦς μόλις υἱοῦ τῆς. Ἀίφνης ἐκπυροσκόρπησις ἀντηχεῖ, καὶ ἡ μήτηρ ἀνίσταται περίτρομος. Δριμυτία πυρίτιδος ὁσμὴ κατακλύζει τὸ δωμάτιον, καὶ καπνὸς διολισθαίνει διὰ τῶν βαγιάδων τῆς θύρας. Ἐν τῷ μαγειρείῳ κείται ἐκτάδην χαμαὶ νεκρὸς ἀνὴρ, ἔχων κατεσπαρραγμένον τὸ στήθος ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου· ἐμεῖ αἷμα, ἀλλ' ἀναπνεύει ἔτι. Ἡ μήτηρ κύπτει ἐπὶ τοῦ ὀνήσκοντος, καὶ παραφρονῶν, ἐκτός ἐαυτῆς σπαγγίζει τὸ ἀπὸ τῆς φρικώδους πληγῆς ἀναβλύζον αἷμα. Οἱ δὲ γείτονες εὐρίσκουσιν αὐτὴν οὕτω, κεκυφύσαν ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ τέκνου, ὅπερ ἐγέννησε καὶ ἀνέθρεψε, τοῦ τέκνου ὅπερ ἦτο ἡ ἐλπίς αὐτῆς καὶ τὸ καύχημα. Ὁ αυτόχειρ σφαιδάζει ἔτι τὸ ὕστατον, καὶ τὰ χεῖλη

τῆς μητρὸς τοῦ δέχονται τὴν ἐσχάτην αὐτοῦ πνοήν.

Ἰδοὺ ἡ τελευταία εἰκὼν τοῦ παρισινοῦ βίου.

Περὶ τὸν νὰ ὀνομάσωμεν τὸν δυστυχῆ. Οἱ δὲ λίγοι τοῦ γνῶριμοι τὸν συνώδευσαν εἰς τὸ κοιμητήριον, οὐδὲν δὲ σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦ πρὸς τοὺς ἀδιαφόρους. Ἄλλως δὲ καὶ ἀνοφελὲς εἶνε νὰ δοθῇ ὄνομα οἰονόηποτε εἰς τὸ πτώμα ἐκεῖνο. Εἴτε Πέτρος καλεῖται, εἴτε Παῦλος, εἴτε Ἰωάννης, δλίγον μᾶς μέλει. Ἐχει ἄλλο ὄνομα πλὴν τοῦ βαπτιστικοῦ του, ὄνομα γενικόν, περιλαμβάνον δλόκληρον κλάσιν ἀέργων, κ' ἐφαρμοσθὲν εἰς αὐτοὺς ὑπὸ τῆς παρισινῆς γλώσσης: καλεῖται ΡΟCΘΥ (εὐωχητής).

Ὁ αυτόχειρ τῆς παρελθούσης ἐβδομάδος ἦτο εὐωχητής· ἦτο δηλ. ἐξ ἐκείνων τῶν νέων, οἵτινες εἰσέρχονται εἰς τὴν ζωὴν, πάντων ἀρεγόμενοι, οἵτινες, καταλείποντες τὰ βάρη τοῦ γυμνασίου, τρέπονται πρὸς βίον πλήρη περιπετειῶν καὶ ἡδονῶν, οὐδένα δὲ σκοπὸν ἔχουσιν ἄλλον ἢ νὰ διασκεδάσωσιν, ἀπὸ τῆς μεσημβρίας, καὶ ἦν ἐγείρονται συνήθως τῆς κλίνης, μέχρι τῆς ἐβδόμης πρωινῆς ὥρας, καὶ ἦν χλωμοὶ ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν, ἀπόκοροι ἐκ τῶν δείπνων, παραλελυμένοι ἐκ τῶν συγκινήσεων τοῦ χαρτοπαγίου καὶ παραπαίοντες ἀπὸ τῶν ὀργίων, ἐπιστρέφουσιν οἴκαδε. Οἱ εὐωχηταὶ ἔχουσι πάντα τῶν ἀνδρῶν τὰ ἐλαττώματα· ἀγαπᾶσι τὴν ὀκνηρίαν, τὰ χαρτία, τὸν ἀπόβλητον γυναικεῖον κόσμον, τὴν εὐεστώ, τὴν εὐκόλον καὶ πάντοτε εὐάρεστον ζωὴν· δὲν ἔχουσιν ὅμως, πρὸς ἰσοζύγιον, καὶ τὰς ἀναγκαίας ἀρετὰς, ὅπως ἀντέχωσιν εἰς τοιοῦτον βίον. Οὐδένα ἔχουσι σκοπὸν ὡς στήριγμά των, οὐδὲν καθήκον εἰς ἐνίσχυσιν αὐτῶν· λείπει εἰς αὐτοὺς ἡ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ κινδύνου ἀναθαβρύνουσα φιλοδοξία καὶ ἡ ἐν πάσῃ παρεκτροπῇ διατηροῦσα ἐντιμον τὸν βίον συναίσθησις τοῦ καθήκοντος.

Ὅταν ἀηδιάσωσι καὶ βαρυνθῶσι, τὴν αὐτοχειρίαν ἔχουσι μόνον αὐτῶν καταφύγιον.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ γλιὸς ἀποθανόντων, καὶ δὲν ἦτο ὁ πρῶτος οὐδὲ ὁ ἔσχατος.

Προχθὲς ἦτο ἄλλος, γλιὸς αὐτὸς, σήμερον καὶ αβρίον τίς οἶδε τίνας. Ἴσως καὶ παρὰ τὸν τάφον αὐτῶν τοῦ δυστυχοῦς ἀνελογίζοντο πολλοὶ τῶν ἐπιζώντων πότε θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των!

Είτε βραδέως, άλλ' ασφαλώς, τρώγει την πατρικήν του κληρονομίαν ο ευωχητής; είτε ημέραν μεθ' ημέραν πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν, τίς οἶδε πῶς, ἢ καταστροφή εἶνε μοιραία καὶ ἀναπόδραστος. Ἄφου ἐξαντληθῆ ὁ ἔσχατος πόρος, καὶ δαπανηθῆ τὸ ὑστατὸν κέρμα τοῦ βαλαντίου, εὐρίσκειται οὕτως ἀπέναντι τοῦ εἰζῆς διλήμματος; ἢ, καταβαίνων δλονὲν τὰς βαθμίδας τῆς κοινωνικῆς κλίμακος καὶ μεταπίπτων ἀπὸ συνθηκολογίας εἰς συμβιβασμὸν, νὰ καταντήσῃ τέλος εἰς τὸν σκάμνον τοῦ πλημμελειοδικείου, ἢ νὰ προστατεύσῃ τὴν τιμὴν αὐτοῦ κατὰ τῶν δικαστικῶν κλητήρων διὰ μιᾶς πιστολίου βολῆς. Οἱ πρὸ αὐτῶν ἄνθρωποι τῶν κατέλυν ἀλλοτε κἄπως καλλιτέρον τὸν βίον. Κατετάσσοντο στρατιῶται, καὶ ἐφονεύοντο ἐν Ἀφρική ὑπὸ τῶν Καθύλων. Προτιμότερον δὲ βεβαίως νὰ πέσῃ τις ἐπὶ πεδίου μάχης ἢ ἐπὶ ἐρυθρῶν πλῆκῶν μαγιστείου. Διαφέρει τὸ ἄλλως μητρὸς θρηνοῦσης τὸν ἀνδρῆτον υἱὸν τῆς, ὅστις κίπται μαχόμενος, τοῦ ἄλλου ἐκείνης, ἣτις κλαίει τὸν οἰκτρῶς καταλόντα ἀχρηστον βίον. Ἰκείνη ἐγείρει ὑπερήφανος τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ αὐτὴ κλίνει ἀπελπίς ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ αὐτόχειρος.

Ἐγνώρισα κἄπως τὸν χθὲς αὐτοκτονήσαντα. Οἱ Παρίσιοι δλόκληροι, οἱ διασκεδάζοντες Παρίσιοι, τὸν ἐγνώρισαν ὡς ἐγώ.

Ἄγουντι ὅτι διασκεδάζουσι; δὲν τὸ πιστεύω ἑμῶς.

Ὁ περιέργως παρατηρῶν τὸν διασκεδάζοντα δῆθεν αὐτὸν κόσμον εὐκόλως ἀνακαλύπτει ὑπὸ τὸν ὄρυβον τοῦ ψευδοῦς γέλωτος τὸν ἀληθῆ λυγμὸν τοῦ θανάτου. Μετὰ τὰ πρῶτα τῆς παραλυσίας ἔτη, ὅταν κορροῦσιν πλέον τὰ πάθη τῆς νεανικῆς ἡλικίας, τὸ προσεγὲς τέρμα ἐγείρεται φοβερὸν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ παρισινοῦ ἀέργου. Ἐνοεῖ οὕτως ἀμέσως, ὅτι, ἀφου ἐξαντληθῶσιν οἱ πόροι του καὶ ὁ ἀχρηστος βίος του εἰσέλθῃ εἰς στενωπὸν ἀδιέξοδον, θά σκοπίσῃ τὸν μυελὸν του διὰ μιᾶς ἐκπυροκρατήσεως. Τὸ μέσον εἶνε πρόχειρον εἰς πάντας, ἅμα ὡς παύση ἡ ζωὴ των νὰ ἦνε διαρκῆς ἐορτή. Ἴνα καταντήσῃ τις ἐκεῖ, ἀρκεῖ νὰ μὴ ἔχῃ εἰς τῆς καρδίας του τὸ βῆθος οὔτε φιλοδοξίαν, οὔτε ἐλπίδα, οὔτε σπαργὴν οἰανδήποτε, ἀρκεῖ οὐδὲν πλέον αἰσθημα νὰ κινή καρδίαν ἀποζηρηνθεῖσαν ὑπὸ τῆς εὐωχίας, οὐδ' αὐτὴ ἢ ἀνάμνησις γηραιᾶς μητρὸς, ἣτις μέλλει μετ' ὀλίγον νὰ περιπτυχθῇ τὸ αἰμόφυρτον πτώμα τοῦ υἱοῦ τῆς.

Ἄν θὰ ἔγραφον τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμὰς, ἂν τὸ χθὲς συμβῆν ἦτο μεμονωμένον τι καὶ σπάνιον γεγονός, ἂν ὁ τῆς χθὲς αὐτόχειρ ἦτο ἀτυχῆς τις ἐξαιρέσις, ὀλισθήσασα ἐπὶ τῆς διαφθορῆς. Ἄλλ' ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶνε λεγεῶν.

Ἄπὸ ἐτῶν ἤδη βλέπω παρερχόμενον πρὸ ἐμοῦ

τὸν φαιδρὸν αὐτὸν καὶ ὀρυβώδη ὄμιλον. Πού καὶ που κρότος πιστολίου ἀντηχεῖ, καὶ πίπτει εἰς ἴνα λάβῃ ἄλλος τὴν θέσιν του.

Εἰκοσιπενταέτης ὁ ευωχητῆς δὲν ἔχει πλέον χρῆμα. εἶνε κατὰ χρεῶς καὶ ἀεργός. Τότε ἀπὸ τῆς ἐλαφρότητος μεταπίπτει εἰς τὴν ἀδιακρίσιαν καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς τὴν ἀγένειαν, διατάζων μὲν ἐνίοτε, ἀλλ' ἀναγκαζόμενος πάντοτε. Ἔχει δ' ἐνίοτε καὶ φασινὰς τινὰς στιγμὰς, καθ' ἃς βδελύσσεται αὐτὸς ἑαυτὸν. Πολλοὶ πολλάκις τῶν δυστυχῶν αὐτῶν μοὶ τὸ ἐξωμολογήθησαν.

Ὅτε εἶνε ὀμῶ πολλοὶ, ἤθελέ τις νομίσει ὅτι καταφέρονται ἀμέριμνοι ὑπὸ τοῦ βούματος τῆς ζωῆς, ἐν ἤγῳ μουσικῶν ὀργάνων, βόδοστροφῆς, ὑπὸ καλλισφύρων ὀρχηστρίδων περιστοιχοῦμενοι. Ἄλλ' ὅτε τὴν πρῶταν ἐπιστρέφει τις αὐτῶν μόνος εἰς τὴν οἰκίαν του, καὶ εὐρίσκειται ἀπέναντι τῆς πραγματικότητος, ἀλλάσσει ὄψεις ἢ εἰκῶν. Ὁ δὲ ἀχροτελεύτος τοῦ πιστολίου κρότος οὐδὲν εἶνε παραβαλλόμενος πρὸς τὴν καθήμερινὴν του ἀγωνίαν, τὴν ἐπὶ ἔτη διαρκούσαν δλόκληρα. Βλέπει μακρόθεν εἰς τὸ βῆθος τὴν αὐτοχειρίαν, ὡς ἀναπόφευκτον καὶ μοιραίαν καταστροφὴν ἄλλ' ἐκάστην πρῶταν ἐρωτᾷ ἑαυτὸν, ἂν σήμερον θά ἦνε τὸ τέλος, κ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐρωτᾷ πάλιν, ἂν πρέπει ν' ἀναμείνῃ τὴν αὐρίον. Ἡ τύχη τοῦ χαρτοπαιγνίου παρατείνει ἐνίοτε τὴν ἀγωνίαν ταύτην, ὡς ἔσχατον πολλάκις ἱατρικὸν παρατείνει τὰς τελευταίας τοῦ θανατιῶντος στιγμὰς. Ἡ ὑπαρξὶς τῶν ἐλεεινῶν αὐτῶν ὄντων ἐξαρτᾶται πολλάκις ἐξ ἐνὸς μπάγκου. Ἄν κερδηθῆ, κλείουσι τὸ κιθώτιον, ὅπερ περιέχει τὰ γεμισμένα πιστόλια των ἂν χαθῆ, τὸ ἀνοίγουσιν. Ὁμοιάζουσι πρὸς καταδικασμένους εἰς θάνατον, ἰσταμένους κατὰ τὰ τελευταία τοῦ βίου των ἔτη ἀπέναντι τῆς λαίμητῶμου, καὶ θεωροῦντας τὴν ἀκαισίαν κοπίδα, ἣτις μέλλει τέλος, ὀρισμένην τινὰ στιγμὴν, νὰ πέσῃ κατὰ τῆς κεφαλῆς των.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶνε ἐν γνώσει φαῦλοι οἱ ευωχηταὶ οὗτοι τῶν παρισινῶν λεωφόρων; τοῦναντίον μάλιστα εἶνε ἀκριβέστατοι τῶν ἀρχῶν τῆς τιμῆς τηρηταί, καὶ εἰσι πάντοτε ἔτοιμοι, δι' οὐδαμινὴν πολλάκις αἰτίαν, νὰ ξιφουλκήσωσιν, ὡς ἄνθρωποι οὐδὲν κινδυνεύοντες, ἐπιθυμοῦντες ὅμως νὰ παρίστανται ὡς ἐπίφοβοι. Μεγάλως ἤθελον ἐκπλαγῆ, ἂν τοῖς ἐλεγε τις, ὅτι ἡ ἀληθῆς τιμὴ ὑπαγορεύει ἄλλα καὶ πολὺ μείζονα καὶ σεβαστότερα καθήκοντα ἢ τὸ νὰ σταθῇ τις ἀντιμέτωπος ἄλλου πιστόλιον κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα. Θά ἦτο δὲ ἀκατανόητος ὁ βεβαίων εἰς αὐτοὺς, ὅτι πολὺ ἀνανδρότερος εἶνε ὁ τρώγων τὸ ἔσχατον ἀποταμῆμα γηραιᾶς μητρὸς καὶ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῶν τέκνων του, ἢ ὁ λησιμονῶν τὴν ὕβριν. Ἐχουσιν ἰδικὴν των ἠθικὴν οἱ κύριοι οὗτοι, τὴν πρόχειρον τοῦ σὺρ-

μοῦ ἠθικὴν, καθ' ἣν ὀρθία καὶ ἀλώβητος μένει μόνον ἡ τιμὴ τοῦ διακινδυνεύοντος τὸ δέρμα του, καὶ νομίζουσιν ὅτι ἀποθνήσκουσιν ὡς ἐντιμοὶ ἄνθρωποι, δσάκις, οὐδὲν ἔχοντες πλέον νὰ πετάξωσι, πετώσι τὰ μυελά των. Φρονοῦσιν ὅτι ἐπραξαν τὸ προσήκον, ὅτι ἀπέτισαν τὴν ἐν ὀργίῳ διαφθαρσίαν ζωὴν των, διότι ἔχωσαν μίαν σφαῖραν εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτῶν, οἰκτρῶς, βλακωδῶς, γελοῖως, ὡς ὁ στρατιώτης ἐκείνος, ὅστις ἤθελεν αὐτοκτονήσῃ διότι δὲν αἰσθάνεται τὴν γενναιοῦτητα νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἐχθρὸν.

Τοιοῦτοι θάνατοι ἄς συγκινῶσιν ἄλλους. Εἰς ἐμὲ οὔτε λύπην ἐμπνέουσιν οὔτε οἰκτον. Ἵπάρχουσιν ἐντιμοὶ αὐτοχειρεῖαι, ναί! διότι ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα ὑπέρτερα τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων.

Ἄλλ' ὅταν τις ἦνε ἤδη καθ' ἑαυτὸν ἀπόβλητον ἔν, οὐδὲν ἄλλο ἔχων ἔργον, οὐδένα σκοπὸν, οὐδεμίαν ἄλλην φιλοδοξίαν ἢ νὰ συγκαταριθμηταὶ μετὰ τῶν ἀέργων ευωχητῶν, πίπτει εἰς τὰ ἔσχατα τῆς περιφρονησεως στρώματα, αὐτοκτονῶν μόνον καὶ μόνον διότι στερεῖται δέκα λουδοβικέων, ἵνα παίξῃ εἰς τὸ χαρτοπαιγνίον ἢ συνειπνήσῃ μετ' ὀρχηστρίδων. Ὅπως ἀποθάνῃ τις, ἐν πλήρει τῆς ἡλικίας ἀκμῆ, τὸν ἐλεεινὸν αὐτὸν καὶ ἐπονείδιστον θάνατον, πρέπει ν' ἀπώλεσε τὸ πρὸς ἑαυτὸν σέβας, τὸ αἰσθημα τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπροσεΐας καὶ τὴν συνειδησιν τοῦ πρὸς τὰ δμῶνυμα αὐτῷ ὄντα ὀφειλομένου.

Τοιοῦτοι: θάνατοι ἄς συγκινῶσιν ἄλλους.»

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΪΣΓ

Ἰκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκου.
Συγγραμ. τῶν π. 674.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Ἡ ἐπιχείρησις.

Ὁ καιρὸς ἦτο ἄθλιος, ὅταν ἀνεχώρησαν ὁ ἀνεμὸς ἐπνεε μετὰ σφοδρότητος καὶ ἡ βροχὴ ἐπιπτε κρουνηδῶν, νέφη δὲ ζοφερά καὶ πυκνὰ ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν. Κατὰ τὴν νύκτα ἔβραζε πολὺ, διότι ἐν ταῖς ὁδοῖς εἶχον σχηματισθῆ πλάτυτατα βυάκια. Τὸ ἀμυδρὸν τοῦ λυκαυγυῶς φῶς ἐπηύξανε μᾶλλον ἀντὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὸ μελαγχολικὸν τοῦ καιροῦ τὸ ὄχρον ἐκείνο φῶς ἐξησθένου τὴν λάμψιν τῶν φανῶν, ἀλλὰ δὲν ἐφάτιζε περισσώτερον τὰς ὑγρὰς στέγας καὶ τὰς βορβορώδεις ὁδοὺς. Ἐν τῇ συνοικίᾳ οὐδεὶς ἐτι εἶχεν ἐξυπνήσει, διότι πάντα τὰ παράθυρα ἦσαν ἐπιμελῶς κεικλισμένα, αἱ δὲ ὁδοὶ ἄς διήρχοντο ἦσαν ἔρημοι.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς Μπέθναλ Γκρην ἡ ἡμέρα εἶχεν ἀνατείλει. Πολλοὶ φανοὶ εἶχον σβεσθῆ καὶ φρότηγὰ ἀμάξια διηυθίνοντο βραδέως εἰς Λονδίνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν παρήρχετο μετὰ ταχύτητος λεωφορεῖόν τι κατεσπιλωμένον ὑπὸ

βορβόρου, ὁ δ' ἠνίοχος αὐτοῦ ἐν εἶδει γνωστοποιήσεως ἐμασίγῳ κατὰ τὴν διάβασιν του πάντα καρραγωγόν, ὅστις μὴ παραμερῶν ἐγκαίρως δεξιᾷ ἐγένετο αἰτία νὰ καθυστερήσῃ τὸ λεωφορεῖον κατὰ ἡμῖσι λεπτόν. Τὰ καπηλεία, φωτιζόμενα ἐντὸς διὰ φωταερίου, ἦσαν ἀνοικτὰ πλέον, μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν ἠνοίγοντο καὶ ἄλλα ἐργαστήρια. Καθ' ὅδον συνήντων διαβάτας τινὰς, ὀμίλους ἐργατῶν ἀπεργουμένων εἰς τὸ ἔργον των, γυναίκας καὶ ἄνδρας, καὶ φέροντας ἐπὶ κεφαλῆς καλάθους πλήρεις ἰχθύων μικρὰ ἀμάξια λαχανικῶν, συρόμενα ὑπὸ θῶαν, χειραμάξας δι' ὧν ἐκομίζετο κρέας, γυλακτοπάλιδας μετὰ τῶν κᾶδων των, καὶ τέλος σειρὰν μακρὰν πλανήτων ἐμπόρων μεταβαίνόντων εἰς τὰ πρὸς ἀνατολὰς τῆς πρωτευούσης προάστεια. Καθ' ὅσον δ' ἐπλησίαζον εἰς τὸ ἄστυ ὁ θόρυβος καὶ ἡ κίνησις ἐπυύξανον, διελλόντες δὲ τὰς μετὰξὺ Σόρεντις καὶ Σμιδφίηλντ ὁδοῦς, εὐρέθησαν ἐν μέσῳ βαθυλωρίας αὐτόχρημα. Ἡ ἡμέρα εἶχε πλέον προχωρήσει, καὶ ἐφώτιζεν ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ φωτίξῃ ἐν Λονδίνο χειμερινὴ ἡμέρα, οἱ δὲ ἡμίσεις σχεδὸν κάτοικοι τῆς πόλεως ἠσυχολοῦντο εἰς τὰ ἐωθινὰ αὐτῶν ἔργα.

Ἐν Σμιδφίηλντ ἡ ἀσυνήθης ταραχὴ καὶ ὁ θόρυβος ἐνεποίησαν μεγίστην ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ὀλιβερ. Ἦτο ἡμέρα ἀγορᾶς. Οἱ ἄνθρωποι ἐβυθίζοντο εἰς τὸν βόρβορον μέχρις ἀστραγάλων, ἐκ δὲ τῶν σωμάτων τῶν ζῶων ἀνήρχοντο πυκνὰ ἀναθυμιάσεις, ἐνούμεναι μετὰ τῆς ὀμίχλης, ἣτις ἀπέκρυπτε τὰς καπνοδόχους τῶν οἰκιῶν. Ὀλαὶ αἱ μάνδραι ἐν τῷ εὐρυτάτῳ ἐκείνῳ περιβόλῳ ἔβριθον ποιμνίων, εἶχον μάλιστα προστεθῆ καὶ πολλαὶ προσωρινὰ μάνδραι, πληθὺς δὲ βοῶν καὶ παντοειδῶν ἄλλων μεγάλων βοσκημάτων ἦσαν προσδεδεμένοι ἐν πασσαλοῖς κατὰ μῆκος τοῦ βυακίου, ἀποτελοῦντες σειρὰν ἀπέραντον χωρικῶν, κρεωπῶλαι, ἔμποροι τῶν ὀδῶν, παιδία, βαλαντιοτόμοι, κεληναῖοι, τυχοδιώκται παντοδαποὶ ἀνεστρέφοντο ἀναμῆξ ἐν ἀπεριγράπτῳ συγχύσει. Οἱ συριγγοὶ τῶν βουκόλων, αἱ ὕλακαὶ τῶν κυνῶν, οἱ μυκηθμοὶ τῶν βοῶν, τὰ βληχμάματα τῶν προβάτων, οἱ γρουλλισμοὶ τῶν χοίρων αἱ φωναὶ τῶν πωλητῶν, αἱ κραυγαὶ, αἱ βλασφημίαι, αἱ λοιδορίαι, ὁ ἤχος τῶν κωδῶνων, αἱ ἐκ τῶν καπηλείων ἀκούμεναι φωναὶ, ὁ θόρυβος τῶν ἀνθρώπων αἰτινες ἐπήγαινον καὶ ἤρχοντο, συνωλοῦντο, ἐκτυπῶντο, ἐκραύγαζον, ὠροῦντο, καὶ ὧν οἱ πλεῖστοι ἦσαν βδελυροὶ καὶ ἀπεχθέστατοι τὴν ὕψιν ἄκασα αὐτῆ ἢ τέρηθ τῆς ἀγορᾶς σ' ἐξέκρίφαινε καὶ σε συνετάραττε.

Ὁ κύριος Σάικς, σίρων κατόπιν αὐτοῦ τὸν Ὀλιβερ, διήνοιγε βιαίως διόδον ὅπου πυκνότερον τὸ πλῆθος, καὶ ἐλαχίστην ἐδίδο προσοχὴν εἰς τὸν θόρυβον ἐκείνον, ὅστις καινοφανῆς ὄλω εἰς τὸ παιδίον ἐξέπλησεν ὑπερμέτρως αὐτό. Δις ἢ τρίς ἐχειρέτισε διὰ νεύματος φίλους, οὓς συνήν-

ἐμπροσθεν αὐτοῦ τὸν Ὀλιβερὸν γρηγορώτερα, ἢ σου σακατεύω τὰ ξερά!»¹

Βλασφημιῶν οὕτω κατὰ τῆς βραδύτητος τοῦ παιδίου, ὁ κύριος Σάικς ὄθησεν αὐτὸ καὶ πάλιν, ἀμφοτέροι δὲ εἰσήλθον εἰς δωμάτιόν τι χαμηλὸν, σκοτεινὸν καὶ καπνισμένον, μόνον σκευὴ ἔχον δύο ἢ τρία τεθραυσμένα καθίσματα, μίαν τράπεζαν, καὶ ἕν σαθρὸν ἀνάκλιτρον, ἐφ' οὗ ἔκειτο ἐξηλωμένος, μὲ τούσ πάδας πολὺ ὑψηλότερα τῆς κεφαλῆς, κύριός τις, καπνίζων διὰ μακρᾶς πηλίνης καπνοσύριγγος. Ἐφῆσεν οὗτος ἔνδυμα καστανόχρου τοῦ τελευταίου συρμού, μὲ κομβία μεγάλη καὶ στιλπνὰ, λαίμοδέτην πορτοκαλόχρου, πολύχρωμον ὑπενδύτην, καὶ περισκελίδας ἀνοικτοῦ χρώματος. Ὁ κύριος Κράκιτ, διότι ἔκεινος ἦτο, δὲν ἦτο καλλίκομος, ἀλλ' ἡ ἀραιὰ καὶ πυρρόχρους αὐτοῦ κόμη, ἦτο ἐπιμελῶς βεθοστρυχωμένη² οἱ βόστρυχοὶ του ὁμοιάζον μὲ μακροὺς κοχλίας, εἰς οὓς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰσῆγε τοὺς ἡυκαροὺς δακτύλους του, κοσμημένους διὰ χονδρῶν κοινοτάτων δακτυλίων. Τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ ὑπερείχε μικρὸν τοῦ μετρίου, καὶ ἐφαίνετο ἔχων ἀσθενεῖς καὶ λεπτοτάτας κνήμας, ὅπερ ὅμως οὐδαμῶς ἐκώλυεν αὐτὸν νὰ θεωρῆ μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως τὰ ὑποδήματά του.

«Μπὶλ, παλληκαρὰ μου, εἶπε στρέψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν θύραν, χαίρω πολὺ τοῦ σὲ βλέπω. Ἐφοβοῦμένη σχεδὸν μὴ ἐσκέφθῃς νὰ παραιτηθῆς ἀπὸ τῆ δουλειᾶ, καὶ τότε μονάχος μου θὰ τὴν κατάπιαναι. . . Μπᾶ! τί εἶν' αὐτό;»

Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη ἀπέβλεπεν εἰς τὸν Ὀλιβερ, ὃν μετ' ἐκπλήξεως εἶδε³ ἐσηκώθη, ἐκάθησε καὶ ἠρώτησε τί ἐσημαίνεν αὐτό!

«Εἶναι τὸ παιδί, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς, πλησιάζας τὸ καθίσμα⁴ του εἰς τὴν ἐστίαν.

— Ἐνα σκολαροῦντι τοῦ γκυριου Βέιγγιν, ἀνεφώνησεν ὁ Μπάρνυ γελάων.

— Τοῦ Φέιγγιν; εἶπεν ὁ Τώμπυ παρατηρῶν ἐταστικῶς τὸν Ὀλιβερ. Ὅα εἶναι τότε ἕνα κ' ἕνα γιὰ νὰ λαδῶνῃ τῆς γρηκίς γκόμεναις⁵ τὴν ἐκκλησιά. Ἡ μούρη του εἶναι ὀθσαυρὸς, μοιάζει ἄγιος Ὀνοφριος.

— Μάζωξε τὴν κουρέλλα σου!⁶ ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς μετ' ἀνυπομονησίας. Καὶ κύψας εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του, εἶπε κατὰ τι εἰς αὐτὸν μυστικᾶ. Τοῦτο ἐκίνησε τὸν κύριον Κράκιτ εἰς γέλωτα ἐγκαρδιον, καὶ συγχρόνως ἐκύτταξεν ἐκθαμβος τὸν Ὀλιβερ.

«Τώρα, εἶπεν ὁ Σάικς ἐπανακαθίσας, ἂν ἔμπορεῖτε νὰ μὰς δώσετε κατὰ τι νὰ μπουζουριάσωμε,⁷ δὲν θὰ κάμετε ἄσχημα. Κάθησε, μικρὲ, κοντὰ⁸ τὴ φωτιά καὶ ξαπόστασε⁹ διότι

1. Σὺ σὺντρίβω τοὺς πάδας.

2. Νὰ κλέπτῃ ἐκ τῶν θυλάκιων τῶν γριων γυναικῶν.

3. Περιόρισον τὴν γλῶσσάν σου.

4. Νὰ φάγωμεν.

ἔχεις νὰ κάμῃς καὶ ἄλλον δρόμο ἀπόψε, μὰ δὲ μακρινόν.»

Ὁ Ὀλιβερ εἶδε μετὰ δειλίας τὸν Σάικς ἐκπεπληγμένον, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ἐξεστόμισε¹⁰ ἔφερε τὸ καθίσμα¹¹ του πλησίον τῆς ἐστίας, ἐστήριξε τὴν φλέγουσαν κεφαλὴν του εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ἔμεινεν ἄκίνητος, σχεδὸν ἀγνοῶν ποῦ εὑρίσκετο καὶ τί συνέβαινε περὶ αὐτόν.

«Ἐλᾶτε, εἶπεν ὁ Τώμπυ, ὅταν ὁ νέος Ἐβραῖος παρέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης μίαν φιάλην καὶ τινὰς ζωοτροφίας¹² καλῆ ἐπιτυχία μας!»

Καὶ ἠγέρθη ὅπως τιμήσῃ τὴν πρότασίν του, ἀπέθηκεν ἐπιμελῶς εἰς τινὰ γωνίαν τὴν καπνοσύριγγα, ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐπλήρωσεν ἕν ποτήριον οἶνοπνεύματος καὶ ἐκίνησεν αὐτὸ μὲχρι τρυγῆς. Ὁ κύριος Σάικς τὸν ἐμμήθη.

«Ἄς τραθῆξῃ μία καὶ τὸ παιδί, εἶπεν ὁ Τώμπυ, γεμίσας τὸ ποτήριον κατὰ τὸ ἥμισυ. Ρούφηξέ το, ζόανο!

— Εὐχαριστῶ σὲρ, εἶπεν ὁ Ὀλιβερ, βλέπων ἱκετευτικῶς τὸν Τωβίαν, δὲν . . .

— Ρούφηξέ το, ἐπανάλαθεν ὁ Τωβίας. Μή σου πέρασε ἡ ἰδέα πῶς δὲν εἰςέξω¹³ τί σου χρειάζεταιαι; Βλέπε του νὰ το πιῇ, Μπὶλ.

— Πρέπει νὰ σε μάθω νάκοῦς; εἶπεν ὁ Σάικς, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του. Νὰ παίρουν χίλιοι διαβόλοι, μοῦ φέρνει περισσότερη σκοτοῦρα ἀπὸ μιὰ ντουζίνα Ἀπανωλαδιάδες! Πιέ το γρήγορα, κνῶδαλο, ἢ . . .»

Τρομάξας ἐκ τῶν ἀπειλητικῶν χειρονομιῶν τῶν δύο ἀνδρῶν, ὁ Ὀλιβερ ἐρρόφησεν ἀπνευστὶ τὸ ποτὶν, καὶ κατελήθη ἀπὸ σφοδρὴν βήχα, ὅπερ διεσκέδασεν ὑπερμέτρως τὸν Τωβίαν Κράκιτ καὶ τὸν Μπάρνυ, καὶ ἔκαμε καὶ αὐτὸν τὸν ἄγριον Σάικς νὰ μειδιάσῃ.

Τούτου γενομένου, ὅταν ὁ κύριος Σάικς κατέπαυσε τὴν πεινάν του (ὁ Ὀλιβερ δὲν ἠδυνήθη νὰ φάγῃ τι ἐκτὸς μικροῦ τεμαχίου ἄρτου, ὅπερ τὸν ἠνάγκασαν νὰ καταβροχθίσῃ), ἀμφοτέροι οἱ κακοῦργοι ἐξηπλώθησαν εἰς τὰ καθίσματα των διὰ νὰ κοιμηθῶσιν ἐπ' ὀλίγας στιγμάς. Ὁ Ὀλιβερ ἔμεινε καθήμενος πλησίον τοῦ πυρὸς, ὁ δὲ Μπάρνυ, περιτυλιχθεὶς διὰ τινος σκεπάσματος, ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ διαπέδου πλησίον τῆς ἐστίας.

Ἐκοιμήθησαν οὕτως ἢ προσεποιήθησαν ὅτι ἐκοιμῶντο. Οὐδεὶς ἐκινήθη, ἐκτὸς τοῦ Μπάρνυ, ὅστις ἠγέρθη ἄπαξ ἡ δὲς διὰ νὰ ρίψῃ ἄνθρακας εἰς τὴν ἐστίαν. Ὁ Ὀλιβερ ἀπεναρκόθη μᾶλλον ἢ ἐκοιμήθη, καὶ ἐφαντάζετο ὅτι διέτρεγεν ἀκόμη σκοτεινὰς ἀγυιάς, ἢ ὅτι ἐπλανᾶτο νύκτα εἰς νεκροταφεῖον¹⁴ ἢ ἀνεπόλει σκηνὰς τινὰς τῆς προτερσίας, ὅταν ἀφύπνησεν αὐτὸν ὁ Τωβίας Κράκιτ, ὅστις ἠγέρθη ἀποτόμως εἰπὸν ὅτι ἦτο ἡ ὥρα μία καὶ ἡμίσεια μετὰ μεσονύκτιον.

Ἐν μιᾷ στιγμῇ οἱ ἔτεροι δύο ἐσηκώθησαν, καὶ ὅλοι ἠσυχολήθησαν μετὰ ζέσεως εἰς τὸ νὰ ἐ-

τοιμάσωσι τὰ ἀπαιτούμενα διὰ τὴν ἐπιχειρήσιν των. Ὁ Σάικς καὶ ὁ σύντροφός του περιετύλιξαν τὸν λαίμῳν διὰ μακρῶν λαίμοδετῶν, καὶ ἐφόρεσαν τοὺς μανδύας των, ἐν ᾧ ὁ Μπάρνυ, ἀνοίξας μίαν σκευοθήκην, ἐξῆγε διάφορα ἀντικείμενα, ἅτινα ἐκείνῳ ἐλάμβανον καὶ ἐκρυπτον εἰς τὰ θυλάκια των.

«Δὸς μου τὰ λαλούμενα, Μπάρνυ, εἶπεν ὁ Τωβίας Κράκιτ.

— Νὰ τα, ἀπεκρίνατο ὁ Μπάρνυ, δοὺς αὐτῷ ζεύγος πιστολίων. Τὰ ἐγέμισες μονάχος σου.

— Καλὰ, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Τωβίας, ἀποκρόπτων αὐτὰ εἰς τὸ θυλάκιόν του. Καὶ τὰ ἄλλα σύνεργα; δὲν ἐλησμονήσαμεν τίποτε; προσέθηκε κρόπτων εἰς τὸ ἐνδότερον τοῦ μανδύου του μικρὸν μοχλόν.

— Ὅλα εἶναι τακτικά, παρετήρησεν ὁ σύντροφός του. Μπάρνυ, δὸς μας τῆς σάπαις, αὐταὶς μὰς λείπουν.»

Καὶ ἔλαβε, καθὼς καὶ ὁ Τωβίας, ἐκ χειρῶν τοῦ Μπάρνυ ἕν μέγα βόπαλον.

«Ἐμπρός!» εἶπεν ὁ Σάικς, τείνων τὴν χεῖρα εἰς τὸν Ὀλιβερ.

Οὗτος καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου, καὶ σκοτισθεὶς ἐκ τοῦ καθαρῷ ἀέρος καὶ τοῦ ποτοῦ, ὅπερ ἠναγκάσθη νὰ πιῇ, ἔτεινε μηχανικῶς τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σάικς.

«Πιάστ' του τὸ ἄλλο χέρι, Τώμπυ, εἶπεν ὁ Σάικς. Μπάρνυ, πήγαίνε ρίξε μιὰ ματιὰ ἔξω.»

Ὁ Μπάρνυ ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐπανήλαθε, ἀγγέλλων ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἡσυχά. Ἀμφοτέροι οἱ κλέπτει ἐξῆλθον, ἀνὰ μέσον αὐτῶν ἔχοντες τὸν Ὀλιβερ. Ὁ δὲ Μπάρνυ ἀφ' οὗ ἔκλεισεν ἐπιμελῶς ὅπισθεν αὐτῶν τὴν θύραν, ἐτυλίχθη καὶ πάλιν διὰ τοῦ σκεπάσματος καὶ ἐπανάλαβε τὸν διακοπέντα ὕπνον του.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύτατον, ἡ δὲμίχλη πυκνοτάτη, ἢ δὲ ἀτμόσφαιρα τοσοῦτον ὑγρὰ, ὥστε ἂν καὶ δὲν ἔβρεγε, ἢ κόμη καὶ αἱ ὀφρῦς τοῦ Ὀλιβερ διάβροχοι γενομένοι ἐκ τῆς ὑγρασίας ἀπεκρυσταλλώθησαν. Διέβησαν διὰ τῆς γερύρας καὶ κατφυθίνθησαν πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἐρχόμενοι τὴν ἐσπέραν εἶδον φῶτα¹⁵ τὸ μέρος τοῦτο δὲν ἀπέχε μακρὰν, καὶ ἐπειδὴ ἐβάδιζον ταχέως, ἔφθασαν μετὰ μικρὸν εἰς Τσέρτσου.

«Ἄς περάσωμεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ χωριὸν, εἶπεν ὁ Σάικς ταπεινῇ τῇ φωνῇ¹⁶ δὲν θὰ εἶναι οὐδὲ γάτος εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ μὰς ἰδῇ.»

Ὁ Τωβίας οὐδαμῶς ἀντέτεινε, καὶ διήλθον γοργῶ τῷ βήματι διὰ τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ χωρίου, ἐντελῶς ἐρήμου κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἀμυδρὸν φῶς ἐφαίνετο ἐνιαχοῦ εἰς τὰ παράθυρα κοιτῶνων, καὶ ἐνόησε ὕλακαὶ κυνῶν ἐτάρασσαν τὴν σιγὴν τῆς νυκτός, ἀλλ' οὐδέ τις κάτοικος ἦτο ἔξω. Ὅταν ἐξήρχοντο τοῦ χωρίου τὸ ὄρολόγιον τῆς ἐκκλησίας ἐσήμανε δύο ὥρας.

Ἐπέσπευσαν τὸ βῆμα, καὶ κατέλιπον τὴν δ-

δὸν, εἰσχωρήσαντες εἰς ἀτραπὸν τινα ἀοιστερᾶ. Ἀφ' οὗ διήνυσαν ἕν τέταρτον περίπου μιλίου, ἔφθασαν πρὸ τινος μεμονωμένης οἰκίας, ἧς ὁ κήπος ἦτο περιπεπραγμένος διὰ τοίχων. Ὁ Τώμπυ Κράκιτ, χωρὶς οὐδὲ νὰ σταθῇ διὰ ν' ἀναπνεύσῃ, ἀνερχήθη εἰς τὸν τοῖχον ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ.

«Δὸς μου τὸ παιδί,» εἶπε τῷ Σάικς. Πρὶν δὲ νὰ προφθάσῃ ὁ Ὀλιβερ νὰ κινηθῇ, ἐγένετο ἀνάρπαστος, καὶ ἐντὸς ἐνὸς δευτερολέπτου εὑρίσκετο μετὰ τοῦ Τωβίου ἐπὶ τῆς χλόης ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ τοίχου. Ὁ Σάικς τοὺς ἔφθασε μετὰ μικρὸν, καὶ ἄπαντες ἀμέσως ἐβάδισαν ἀκροποδητὶ πρὸς τὴν οἰκίαν. Τότε κατὰ πρῶτον μετὰ φρίκης ἀπεριγράπτου κατενόησεν ὁ Ὀλιβερ ὅτι σκοπὸς τῆς ὁδοιπορίας των ἦτο κλοπὴ διὰ ῥήξεως, ἕως δὲ καὶ φόνος. Ἐδῆξε τὰς χεῖρας ὑπὸ ἀπελπισμοῦ καταληφθεὶς, καὶ κραιγῆ τρόμου ἐξέφυγεν ἀκουσίως τῶν χειλέων του. Τῷ ἐφάνη ὡς νὰ διήλθον νέφη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, ψυχρὸς ἰδρὼς ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του, οἱ πόδες του ἐκλονήθησαν καὶ ἔπεσαν εἰς τὰ γόνατα.

«Σήκω ἐπάνω! ὑπετονόησεν ὁ Σάικς, τρέμων ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ ἐξάγων τὸ πιστόλιον ἐκ τοῦ θυλάκιου. Σήκω ἐπάνω, ἢ σοῦ τίνεξα τὰ μυαλά.

— Ὡ! διὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ἀφίσατέ με νὰ φύγω! εἶπεν ὁ Ὀλιβερ ἀφίσατέ με νὰ φύγω μακρὰ ἀπ' ἐδῶ, καὶ νὰ πεθάνω μέσα εἰς τὰ χωράφια¹⁷ δὲν θὰ πατήσω τὸ πόδι μου εἰς τὸ Λονδίνον ποτέ! ποτέ! Ὡ! σὰς κτετσόο, λυπηθῆτέ με, καὶ μὴ με κάμετε κ' ἐμένα κλέφτη! Δι' ἀγάπην τῶν ἀγγέλων τοῦ οὐρανοῦ, λυπηθῆτέ με!»

Ὁ ἄνθρωπος πρὸς ὃν ἀπηύθυνε τὴν θερμὴν ταύτην δέησιν ἐξετόξευσε φρικώδη βλασφημίαν, καὶ ἠτοίμαξε τὸ πιστόλιόν του διὰ νὰ κτυπήσῃ τὸ παιδίον, ὅτε ὁ Τωβίας τὸ ἀπέσπασε τῶν χειρῶν του, ἔφραξε διὰ τῆς καλάμης τὸ στόμα τοῦ παιδίου καὶ τὸ ἔσυρε πλησίον τῆς οἰκίας.

«Σιωπὴ! τῷ εἶπε ὅλα αὐτὰ εἶναι κουραφέξια. Λόγο ἂν βγάλῃς σοῦ ἔσπασα τὸ κεφάλι με τὴν σάπα.¹⁸ Αὐτὸ δὲν κάνει κρότον, καὶ φέρνει τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα.— Ἐλα, Μπὶλ, προσέθηκε, σπάσε τὴ γρίλλια τοῦ περσούρου¹⁹ δὲν θὰ κουνηθῇ πλέον, ἡσύχασε. Βίδα καὶ ἄλλους μεγαλειτέρους ἀπὸ αὐτὸ, ποῦ μὲ μία τέτοια νύκτα, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἦναι γενναῖότεροι.»

Ὁ Σάικς, βλασφημιῶν τὸν Φέιγγιν, ὅστις συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ ποστειλῇ τὸν Ὀλιβερ εἰς τοιαύτην ἐπιχείρησιν, εἰσήγαγε τὸν μοχλὸν ὑπὸ τὸ παραθυρόφυλλον καὶ προσεπάθησε νὰ το ἀνοίξῃ ἀθροῦσως. Ἐντὸς μικροῦ δὲ, τῇ βοήθειᾳ καὶ τοῦ Τωβίου κατέρωσσε νὰ το ἀνοίξῃ ὀλοσχερῶς.

Τὸ παράθυρον ἐκείνο ἦτο μικρὸν, ἐκεῖτο δὲ 1. Ρόκαλον.

εις τὸ ὕψιστον μέρος τῆς οἰκίας, πέντε πόδας ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους. Ἔφερον εἰς δωμάτιόν τι, ὡς πλυντήριον χρησιμεύον, εἰς τὸ πέρασ τοῦ εἰς τὴν οἰκίαν φέροντος διαδρόμου. Ἦτο τοσοῦτω στενόν, ὥστε οἱ οἰκοδεσπότες ἐθεώρησαν περιττὸν νὰ το περιφράξωσι διὰ κικλιδίων ὄχι ἦττον ἤμισι παιδίον τοῦ ἀναστήματος τοῦ Ὀλιβερ ἠδύνατο νὰ εἰσχωρήσῃ δι' αὐτοῦ. Ὁ κύριος Σάικς ἔβραυσε καὶ τὸν μοχλὸν τὸν συνδέοντα τοὺς θελοπίνακας, καὶ ἤνοιξεν αὐτοὺς καὶ ὄν τρόπον καὶ τὸ παραθύροφύλλον.

«Τώρα, διαβολόσπορε, πρόσθε εἰς ὃ τι θά σου εἰπῶ, ὑπενωθέρωσον ἐξαγαγὼν τοῦ κόλπου σου κλεπτοφάναρον, οὐ τὸ φῶς διπύθουε πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ὀλιβερ' θά σε περάσω εἰς αὐτὸ τὸ παράθυρο, θά πάρῃς τὸ φανάρι καὶ θανάσιβῃς ἡσυχά ἡσυχά τὴν σκάλα ἐδῶ ἀπέναντι, θά περάσῃς τὴν σοφίτα καὶ θά καταβῇς νὰ μὰς ἀνοίξῃς τὴν πόρτα. Ἔναι ἀνοικτὴ ἡ πόρτα τοῦ πλουστραίου, Τάμπυ;

— Ἀνοικτὴ, τέντα, ἀπεκρίνατο ὁ Τωβίας, ἀρ' οὐ προηγουμένως παρετήρησε διὰ τῆς θυρίδος, ὅπως βεβαιωθῆ. Τὸ καλὸ εἶναι τοῦ τὴν ἀφίθουν πάντα ἀνοικτὴ ἐξ αἰτίας τοῦ σκόλου, ὁποῦ ἔχει τὴ φωνιὰ τοῦ κάπου ἐδῶ κοντὴ, γιὰ νὰ ἴμωρῃ νὰ σεργιανίξῃ ἐλεύθερα ὅταν δὲν κοιμάται. Ἄ, χὰ! ὡς τόσο ὁ Μπάρνυ καλὰ τὰ κατὰφερε καὶ μὰς ξεφόρτωσε ἀπ' αὐτό.»

Ἄν καὶ ὁ κύριος Κράκιτ ἐγγέλασε πολλὴ σιγὰ καὶ εἶπε τοὺς λόγους ἐκείνους διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης, ὁ Σάικς ὅμως διέταξεν αὐτὸν ἐπιτακτικῶς νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ σχοληθῇ εἰς τὸ ἔργον τοῦ ὁ Τωβίας ὑπήκουσε καὶ ἀπέθεσε τὸ φανάριον κατὰ γῆς ἀκολουθῶν κάτωθι τοῦ μικροῦ παραθύρου ἐστηρίχθη εἰς τὸν τοίχον, καὶ ἔκυψε μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, ὅπως οὕτω χρησιμεύσῃ ἀντὶ κλίμακος. Πάραυτα ὁ Σάικς ἀνερχίθη ἐπ' αὐτοῦ, εἰσῆγαγεν ἀθρόβως τὸν Ὀλιβερ διὰ τοῦ παραθύρου καὶ δὲν ἀφῆκεν αὐτὸν μέχρις οὐ ἐπάτησεν ἡσύχως εἰς τὸ πάτωμα τοῦ πλυντηρίου.

«Πάρε αὐτὸ τὸ φανάρι, τῷ εἶπε ρίπτων ἐν βλέμμα ἐντός. Βλέπεις τὴν σκάλαν ἐκεῖ ἀντικρυ;

— Ναί,» ἐτραύλισεν ὁ Ὀλιβερ, ἡμιθνήθως σχεδόν.

Ὁ Σάικς τῷ ἔδειξε τὴν θύραν τῆς εἰσόδου διὰ τῆς κἀνης τοῦ πιστολίου, καὶ προειδοποίησεν αὐτὸν ὅτι ἠδύνατο ὅπου ἤθελε νὰ τον πυροβολήσῃ, καὶ ἂν ἐδοκίμαζε νὰ παρακούσῃ, θά τον ἐξήπλου ἀμέσως νεκρόν.

«Σὲ μίαν στιγμὴν τελειώνει, εἶπεν ὁ Σάικς ταπεινῶς πάντοτε τῇ φωνῇ. Θά σε ἀπολύσω τράβα κατ' ἐθεῖαν ἐμπρός. Προσοχὴ!

— Τί εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Κράκιτ, καὶ ἀμφότεροι ἠκρόαθησαν.

— Τίποτε, εἶπεν ὁ Σάικς, ἀπολύσας τὸν Ὀλιβερ' ἐμπρός! ὃ τι σοῦ εἶπα!

Κατὰ τὸ βραχύτατον ἐκεῖνο διάστημα τοῦ χρόνου, καθ' ὃ κατῴρθησε νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἰδέας του, τὸ παιδίον συνέλαβεν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν, καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, νὰ τρέξῃ εἰς τὴν κλίμακα, καὶ νὰ φωνάξῃ τοὺς ἐνοικοῦντας. Καὶ τοιαῦτα διανοοῦμενον διηυθύνθη πρὸς τὴν κλίμακα ἀεροποδῆτι.

«Ἐδῶ! ἀνεκραύγασεν αἰφνης ὁ Σάικς γεγωνίᾳ τῇ φωνῇ' ἐδῶ! ἐδῶ!»

Ἦ αἰφνιδία ἐκείνη φωνῇ, ἐν μέσῳ τῆς ἐπικρατούσης νεκρικῆς σιγῆς, καὶ ὀξείᾳ τῆς κραυγῇ, ἀμέσως ἐπακολουθήσασα, κατετρέμαζαν τὸν Ὀλιβερ, ὅστις ἀφῆκε νὰ πέσῃ τὸ φανάριόν του, καὶ τὰ ἔχασε, ἀγνοῶν ἂν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ.

Καὶ δευτέρα κραυγὴ ἠκούσθη' φῶς τι ἔλαμψεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος, καὶ ἐφάνησαν δύο ἡμίγυμνοι ἄνθρωποι περιδεεῖς. . . . Τὸ παιδίον εἶδεν αἰφνιδίαν λάμψιν. . . . καπνόν. . . . ἤκουσε μίαν βροντὴν. . . . καὶ κρότον ἀσυνήθην. . . . ἀκολουθῶν ἐκλονήθη καὶ κατέπεσεν ὑπτιον.

Ὁ Σάικς, ὅστις πρὸς στιγμὴν παρεμέρισε, προσέκυψεν αὐθις καὶ προτοῦ νὰ διασκεδασθῇ ὁ καπνός, ἤρπασε τὸ παιδίον ἐκ τοῦ περιλαίμιου. Ἐκένωσε τὸ πιστόλιόν του κατὰ τῶν δύο ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπεχώρουν πλέον, καὶ ἤρπασε τὸν Ὀλιβερ.

«Σφίγξε με δυνατώτερα, τῷ ἔλεγεν ὁ Σάικς, ἐν ᾧ τὸν ἐξῆγε διὰ τοῦ παραθύρου. Δὲς μου ἕνα σκουτὶ, Τάμπυ. Τὸν ἐκτύπησαν. Ἐρήγορα! Νὰ παρὼν ὅλοι οἱ διάβολοι τῆς κολάσεως, πῶς τρέχει τὸ αἷμα αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ!»

Ὁ ἦχος κώδωνος κρουομένου μετὰ βίας, προσθεῖς εἰς τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ τὰς φωνὰς τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐπηρέησε τὸν θόρυβον. Ὁ Ὀλιβερ ἠσθάνθη ὅτι ἀπῆγον αὐτὸν μετὰ σπουδῆς δι' ἀνωμάλου δρόμου. Μικρὸν δὲ κατὰ μικρὸν ὁ θόρυβος ἐφαίνετο ἀπομακρυνόμενος· ψῦχος θανάσιμον περιεχύθη εἰς τὸ σῶμά του, καὶ ἔλιπο ὀύμησε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Ἐν ᾧ καταφαίνεται ὅτι καὶ ἱστορικὸς κλητῆρ εἶναι πολλὰκις αἰσθηματικῶς. — Ἀξιοπεριεργος συνδιάλεξις τοῦ κυρίου Μπάμμπλ μετὰ τινος κυρίας.

Ἦ νύξ ἦτο παγερὰ καὶ στρώμα παχὺ ἀπεσκληρυμένης χιόνος ἐκάλυπτε τὴν γῆν' ἄνεμος ψυχρὸς καὶ σφοδρότατος ἐστροβίλιζε νιφάδας χιόνος. Ἦτο ἑσπέρα ἐκ τῶν ζοφερῶν καὶ ψυχροτάτων ἐκείνων, καθ' ἃς οἱ εὐποροὶ ἄνθρωποι κάθηται περίξ λαμπροῦ πυρός, χαίροντες ὅτι δὲν εὐρίσκονται ἔξω καὶ καθ' ἃς ἄστεγοι καὶ ἄσιτοι δυστυχεῖς κοιμῶνται διὰ νὰ μὴ ἐξυπνήσωσι πλέον' καθ' ἃς πολλοὶ παρὰ τῶν ἡμετέρων πόλεων κλείουσι τὰ ἔμματα ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν ὁδῶν, διὰ νὰ τα ἀνοίξωσιν εἰς κόσμον ἄλλον, ὃν ἀδύνατον νὰ εὕρωσι χείρονα,

οἰαδήποτε κακουργήματα καὶ ἂν διέπραξαν ἐν τούτῳ.

Τοιοῦτος ἦτο ἔξω ὁ καιρὸς, ὅτε ἡ κυρία Κόρνυ, ἡ σεπτὴ οἰκονόμος τοῦ πτωχοκομείου εἰς ὃ πολλὰκις ὠδηγήσαμεν τὸν ἀναγνώστην, ἐκάθησεν εἰς τὸ μικρὸν δωμάτιόν της πρὸ τοῦ σπινθηροβολοῦντος πυρός τῆς ἐστίας, καὶ παρετήρει μετ' εὐαρεσκείας μικρὰν τινα στρογγύλην τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἔκειτο δίσκος μετὰ πάντων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ πρόγευμα ἐκλεκτόν. Πράγματι δὲ ἡ κυρία Κόρνυ ἠτοιμάζετο νὰ πάρῃ τὸ τείον της' ἐκύτταξε τὴν τράπεζαν καὶ κατόπι τὴν ἐστίαν, ὅπου τὸ ὕδωρ ἔβραζεν ἐν μικρῷ προχοῦδι τελοῦ ἡρέμα τερετίζον, καὶ ἡ ἐνδύμχος αὐτῆς εὐχαρίστησε ἐπὶ ἡμέραν βαθυμῆδον, ὥστε κατήντησε καὶ νὰ μειδιάσῃ ἀκόμη!

«Ἀλήθεια, εἶπε στηρίζουσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης, δὲν εὐρίσκειται κἀνεὶς εἰς τὸν κόσμον ἐδῶ κάτω ὁποῦ νὰ μὴ ἔχῃ νὰ εὐλογῇ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν, ἂν συλλογισθῇ μόνον ὅσα ὀφείλομεν εἰς αὐτήν!»

Ἦ κυρία Κόρνυ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν σίνους, ὡς οἰκτερούσα τὴν πώρωσιν τῶν πτωχῶν, τῶν παραγνωριζόντων ὅσα ὀφείλουσιν εἰς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν' ἀκολουθῶν δι' ἄργυροῦ κοχλιαρίου (ὅπερ ἦτο ἴδιον αὐτῆς κτῆμα) ἔλαβε τείον ἐκ τινος μικρᾶς τετιοδόκης καὶ ἐξηκολούθει τὰς ἐτοιμασίας διὰ τὸ πρόγευμά της.

Πόσον ἐλάχιστα πράγματα ἀπαιτοῦνται πρὸς διατάραξιν τῆς γαλήνης τῆς ἡμετέρας ψυχῆς! Ἦ προχοῖς ἦτο πολλὸ μικρὰ, ἀναδράσασα δὲ ἐξεγίλισε, ἐν ᾧ ἡ κυρία Κόρνυ ἐποίησε τὰς φιλοσοφικὰς αὐτῆς σκέψεις, σταγόνες δὲ τινες θερμοῦ ὕδατος ἔπεσαν ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς οἰκονόμου.

«Ἄ, ποῦ νὰ τὸ πάρῃ ἡ ὀργὴ γιὰ μπρίκι! ἀνεφώνησεν ἀποθεῖσασα αὐτὸν ταχέως εἰς τὴν ἐστίαν. Τί ἔλαβεν ὅπου εἶναι ἀπὸ τὰ μπρίκια ποῦ χωροῦν μόνον δύο φλυζάνια! Σὲ τί ἡμποροῦν νὰ χρησιμεύσουν, παρὰ μόνον εἰς ἕνα δυστυχισμένο πλάσμα, ἔρημον καθὼς ἐγὼ, ἀλλοίμονον!»

Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἡ διευθύντρια ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου της καὶ στηρίξασα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀνελογίσθη ὅπουσιν Ὀλιβερά ἦτο ἡ θέσις αὐτῆς, μεμονωμένης καὶ ἄνευ προστατοῦ. Τὸ ἀνάβρασμα τῆς προχοῖδος ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν μνήμην της τὸν πρὸ εικοσιπενταετίας εἰς οὐρανὸς μεταστάντα μακαρίτην Κόρνυ, καὶ ἐνέβραλεν αὐτὴν εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν.

«Δὲν ὄ' ἀποκτήσω πλέον ἕμοιον! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Κόρνυ περίλυπος καὶ ἀπελπὶς' ποτὲ δὲν θάποκτήσω ὅμοιον τοῦ!»

Οὐδέεις δύναται νὰ εἴπῃ ἂν ἡ ἐπιφώνησις αὕτη ἀνεφέρετο εἰς τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν της, ἢ εἰς τὸ βρῖκιον τοῦ τελοῦ ἴσως εἰς τὸ τελευταῖον, διότι τὸ ἐκῦτταξε συγχρόνως καὶ τὸ ἀπέθνηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὅταν δ' ἐπλησίασε

τὸν κυθίσκον εἰς τὰ χεῖλη της, ἡ θύρα ἐκρούσθη ἡσύχως.

«Ἐμπρός! εἶπε μετὰ δυσαρρεσκείας' κάποιον γρη῏ πάλιν θὰ πεθαίνῃ, ὑποθέτω' πάντοτε πεθαίνουν ὅταν ἐγὼ καθίσω εἰς τὸ τραπέζι. Βυπρὸς λοιπὸν καὶ κλείσε ἀμέσως τὴν πόρταν διὰ νὰ μὴν ἔμπῃ ἀέρας εἰς τὴν κάμεραν. Τί τρέχει λοιπὸν!

— Τίποτε, κυρία, τίποτε, ἀπεκρίθη ἀνδρικῆ τις φωνῇ.

— Χριστὲ καὶ Παναγία! εἶπεν ἡ κυρία οἰκονόμος διὰ φωνῆς μειλιχίου. Σεις εἰσθε, κύριε Μπάμμπλ;

— Βίς τοὺς ὀρισμούς σας, κυρία μου, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμπλ, ὅστις εἶχε μείνει πρὸς στιγμὴν ἔξω διὰ νὰ σπογγίσῃ τὰ ὑποδήματά του καὶ ἀποτινάξῃ τὴν χιόνον ἐκ τῶν ἐνδύματων του, καὶ ὅστις εἰσῆλθεν ἐπὶ τέλους κρατῶν εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα τὸν τρίκωχον πλόν του, εἰς δὲ τὴν ἑτέραν ἐν δέμα. Ἠρέπει νὰ κλείσω τὴν θύραν, κυρία;»

Ἦ κυρία ἐδίστασε νὰποκριθῇ ἐκ μετριοφροσύνης, συλλογίζουμένη μήπως ἦτο ἄτοπον νὰ συνδιαλέγηται μετὰ τοῦ κυρίου Μπάμμπλ κεκλεισμένων τῶν θυρῶν. Οὗτος ἐπωφελήθη τοῦ διασταγμοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἐκρούωνεν ἔκλεισε τὴν θύραν, μὴ περιμείνας τὴν ἀδειαν.

«Τί ἄθλιος καιρὸς, κύριε Μπάμμπλ! εἶπεν ἡ διευθύντρια.

— Ἀθλιώτατος πράγματι, κυρία, ἀπεκρίνατο ὁ κλητῆρ' εἶναι καιρὸς ἀντιενωριακός. Θὰ πισεύσητε, κυρία Κόρνυ, ὅτι σήμερον ἐμοιράσαμεν εἰκοσιπέντε ψωμιὰ τῶν τέσσαρων λίτρῶν καὶ ἐνάμισιο κεφάλι τυρί! . . . καὶ σὰς λέγω, κυρία μου, πῶς καὶ πάλιν αὕτη ἡ πτωχολογία δὲν εἶναι εὐχарιστημένη!

— Ἀμμή καὶ πότε εἶναι εὐχαριστημένοι αὐτοὶ; εἶπεν ἡ οἰκονόμος, πίνουσα ἡδυπαθῶς τὸ τείον.

— Ἄ, ἀλήθεια εἰν' αὐτὸ, κυρία μου, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κύριος Μπάμμπλ. Νὰ φαντασθῆτε, ἦταν ἕνας, ποῦ ἐπειδὴ ἔχει μεγάλην οἰκογένειαν τοῦ παρεχώρησαν ἕνα ψωμὶ τῶν τεσσάρων λίτρῶν καὶ μίαν λίτραν τυρί. Μὴ θαρρεῖτε πῶς γνωρίζει τὸ καλὸ ὁποῦ τοῦ ἔγινε; παρὰ δὲν δίνει! Τί μονάχα, εἰξεύρετε, τί ἔκαμε, κυρία μου; Ἐξήτησε καὶ κάρβουνα, μόνον δύο φοῦκτες, ἔλεγε. Κάρβουνα! καὶ τί ἤθελε νὰ τα κάμη; Θὰ ἤθελε βέβαια νὰ ψήσῃ τὸ τυρί, διὰ νὰ ἔλθῃ ὕστερα νὰ γυρέψῃ καὶ ἄλλο! Ἔτσι κάμουν, κυρία μου, ἔτσι κάμει ὅλο αὐτὸ τὸ σκυλλοῖ' δὲς τοὺς σήμερον κάρβουνα μὴ ποδιὰ γιομάτη, θὰ ἐρθοῦν πάλιν νὰ σου γυρέψουν ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέραις' εἶναι ἀδιάντροποι, ἄν μὰιμοῦδες!»

Ἦ διευθύντρια ἐπεδαψίλευσε τὴν ἐπιδοκιμασίαν της διὰ τὴν ὠραίαν σύγκρισιν, καὶ ὁ κλητῆρ ἐξηκολούθησε

«Δὲν ἔμπορει νὰ πιστεύσῃ κανεὶς ὡς ποῦ φθά-
νει ἡ ἀναίδεια αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἡ ζε-
ταιπωσιά' προχθὲς ἀκόμη, ἕνας ἄνθρωπος. . .
ἔχετε ὑπανδρευθῆ, κυρία μου, καὶ ἔμπορῶ νὰ
εἴπω ἐμπρὸς σας τὸ πρᾶγμα καθὼς ἐγίνε, ἕνας
ἄνθρωπος, γυμνὸς σχεδὸν (ἡ κυρία Κόρνυ ἐτα-
πείνωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς), κουρελιάρης, παρου-
σιάζεται εἰς τὴν πόρτα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, καὶ ὁ
ἐπιθεωρητὴς ἐκείνην τὴν ὄρα ἐκάθητο εἰς τὸ τρα-
πέζι μὲ ἄλλους φίλους του, καὶ λέγει πῶς πρέ-
πει νὰ του δώσουν συνδρομὴ. Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε
νὰ φύγῃ, καὶ ὁ τρόπος του καὶ ἡ γδύμνια του ἐ-
σαυθαλιζοῦν τὸν κόσμον, ὁ ἐπιθεωρητὴς μας διέ-
ταξε νὰ του δώσουν μίαν λίτραν πατάταις καὶ
ὄλιγο μπλογοῦρι. — «Θεὲ μου, εἶπεν αὐτὸ τὸ
τέρας τῆς ἀχαριστίας, τί νὰ τα κάμω ἐγὼ αὐτά;
εἶναι τὸ ἴδιον ὅταν νὰ μου δώσετε ματογυάλια.
— Πολὺ καλὰ, τοῦ λέγει ὁ ἐπιθεωρητὴς, καὶ τοῦ
παίρνει ἴσως ὅσα τοῦ ἔδωσε, δὲν ἔχει νὰ πά-
ρῃς τίποτε. — Καὶ πρέπει λοιπὸν νὰ ποθῶναι εἰς
τὸν δρόμον; εἶπεν ὁ διακονιάρης ἐκεῖνος. — Ἐν-
νοια σου καὶ δὲν ἔπαινε, τοῦ λέει ὁ ἐπιθεω-
ρητὴς.

— Καὶ, γὰ! ἐξαιρετα, εἶπε διακόψασα αὐτὸν
ἡ διευθύντρια. Θὰ ἦτο χωρὶς ἄλλο ὁ ἐπιθεωρη-
τὴς ὁ κύριος Γαλαίνητ. Ἰστερα;

— Ἰστερα, κυρία μου, εἶπεν ὁ κλητὴρ, ἔ-
φυγε καὶ ἀπέθανε ἔς τὸν δρόμον. Εἶδες ἐκεῖ ἐπι-
μονή;

— Αὐτὸ κατατὰ πλέον ἀπίστευτον! παρε-
τήρησεν ἡ οἰκονόμος μετ' ἀξιοπρεπείας· ἀλλὰ
δὲν σας φαίνεται, κύριε Μπάμμπλ, πῶς αἱ βοή-
θαια ποῦ δίνουν ἐξω ἀπὸ τὸ πτωχοκομεῖον δὲν
ἔχουν κανὲν καλὸν ἀποτέλεσμα; Εἶσθε θυρω-
πος μὲ πῆραν, καὶ εἰξεύρετε ἀπὸ αὐτά.

— Κυρία Κόρνυ, εἶπεν ὁ κλητὴρ μειδιῶν, ὡς
ἀνὴρ ἔχων συνείδησιν τῆς ὑπεροχῆς αὐτοῦ, αἱ
βοήθαια ποῦ δίδονται ἐκτὸς τοῦ πτωχοκομείου,
ἂν δίδονται καθὼς χρειάζεται, καταλαμβάνετε,
κυρία μου, καθὼς χρειάζεται, εἶναι ἡ σωτηρία
τῶν ἐνοριῶν. Πρῶτον μὲν καὶ κύριον, ὅταν δίδουν
συνδρομὴν ἐξω τοῦ πτωχοκομείου, εἶναι νὰ δι-
δουν εἰς τοὺς πτωχοὺς τόσῳ ὀλίγον, ὅπου νὰ μὴ
εἰξεύρουν τί νὰ το κάμουν, καὶ ἔτσι κουράζον-
ται καὶ δὲν σ' ἐνοχλοῦν πλέον καθημερινῶς.

— Βέβαια, ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Κόρνυ, αὐτὸ
εἶναι μία λαμπρὰ ἰδέα!

— Ναί. Καὶ μεταξύ μας, αὐτὴν τὴν ἀρχὴν
ἀκολουθεῖ ἡ ἐνορία, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κύ-
ριος Μπάμμπλ· δι' αὐτὸ ὅταν κάμνῃ οἰκογέ-
νεια ἀσθενήσῃ, τῆς δίνωμεν τυρὶ, καθὼς λέγουν
αὐτοὶ οἱ ἀδιάντροποι οἱ ἐφημεριδογράφοι, οἱ ὁ-
ποιοὶ ἀνακατάνονται ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶναι ἡ δου-
λειά τους. Καὶ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν, κυρία Κόρνυ,
τὴν ἐφαρμίζουσι αἱ ἐνορίαι εἰς ὅλον τὸ βασι-
λεῖον. Ὅμως, προσέθηκεν ἐκτυλίσσων τὸ δέμα,
ὅπερ ἀνὰ χεῖρας ἐκράτει, αὐτὰ εἶναι διοικητικὰ

μυστήρια, διὰ τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχη κανεὶς
κλειστὸν τὸ στόμα, ἐκτὸς ὅταν πρόκειται νὰ
τα εἴπῃ κανεὶς εἰς ἐνοριακοὺς ὑπαλλήλους, κα-
θὼς παραδείγματος χάριν μεταξύ μας. Αὐτὸ εἶ-
ναι τὸ κρασί τοῦ πόρτου, ὅπου διέταξε τὸ συμ-
βούλιον διὰ τοὺς ἀρρώστους· εἶναι ἐξαιρετος ἡ
ποιότης του, καθαρὸ ὅσον νερὸ καὶ εἰς καινούργιο
μάλιστα μπουκάλι.»

Πλησιάζας τὴν ἑτέραν τῶν φιαλῶν εἰς τὸ
φῶς καὶ ἀνακινήσας αὐτὴν διὰ νὰ καταδείξῃ
τὴν ἐξαιρετον τοῦ οἴνου ποιότητα, ὁ κύριος
Μπάμμπλ κατέθηκεν ἀμφοτέρως ἐπὶ τῆς τρα-
πέζης, ἐδίπλωσε τὸ μανδύλιον δι' οὗ τὰς εἶχε
τυλιγμένους, τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ
ἔλαβε τὸν πῖλόν του, ὡς ὅτε νὰ πέλθῃ.

«Θὰ ὑποφέρετε πολὺ ἀπὸ τὸ κρῶς, κύριε
Μπάμμπλ, εἶπεν ἡ διευθύντρια.

— Εἶν' ἕνας ἀνεμος, ὅπου σοῦ ξυρίζει τὸ πρό-
σωπον,» ἀπεκρίνατο ἐκεῖνος ἀνορθώσας τὸ περι-
λαίμιον αὐτοῦ.

Ἡ κυρία Κόρνυ ἐκύτταξε τὴν προχοῖδα τοῦ
τείου καὶ κατόπιν τὸν κλητὴρα, ὁ ὁποῖος διηυ-
θύνετο εἰς τὴν θύραν· ἐκεῖνος ἔβηξε καὶ ἤτοιμά-
ζετο νὰ τῇ ἐπευχηθῇ καλὴν νύκτα, ὅτε αὐτὴ
τὸν ἠρώτησε δειλῶς ἐὰν ἠδύνατο νὰ τῷ προσ-
φέρῃ ἓν φλυτζάνιον τσαί.

Ἀμέσως ὁ κύριος Μπάμμπλ κατεβίβασε τὸ
περιλαίμιόν του, ἀπέθηκε τὸν πῖλον καὶ τὴν
ράβδον του ἐπὶ τινος καθίσματος, καὶ ἔφερεν
ἕτερον καθίσμα πλησίον τῆς τραπέζης· ἐκάθησε
βραδέως, παρατηρῶν ἀκαρδάρικτῃ τὴν κυρίαν,
ἣτις ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς. Ὁ κύριος
Μπάμμπλ ἔβηξεν αὖθις καὶ ὑπεμειδίασε.

Ἡ κυρία Κόρνυ ἠγέρθη διὰ νὰ λάβῃ ἐκ τῆς
σκευοθήκης ἕνα κύαθον. Ὅταν δ' ἐκάλησεν οἱ ὀ-
φθαλμοὶ τῆς ἀντέκουσαν πάλιν τοὺς τοῦ ἐρωτο-
λήπτου κλητὴρος. Ἠρυσίασε καὶ ἠσυχολήθη εἰς
τὴν ἐτοιμασίαν τοῦ τείου. Ὁ κύριος Μπάμμπλ
ἔβηξε καὶ πάλιν, ἀλλὰ δυνατώτερα.

«Τὸ πίνετε μὲ πολλὴν ζάχαριν, κύριε Μπάμμπλ;
ἠρώτησεν ἡ διευθύντρια, λαβούσα εἰς χεῖρας τὴν
σακχαροθήκην.

— Μάλιστα, κυρία μου, μὲ πολλὴν ζάχαριν,»
ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμπλ, ἀτενῶς βλέπων
πάντοτε τὴν κυρίαν Κόρνυ. Ἐάν ποτε κλητὴρ ἐ-
φάνη τρυφερός, ἦτο ὁ κύριος Μπάμμπλ κατὰ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην. Ἡ κυρία ἐπλήρωσε τὸν κύαθον
τείου.

Ὁ κύριος Μπάμμπλ ἠπλωσεν ἓν μανδύλιον
ἐπὶ τῶν γογάτων του διὰ νὰ μὴ παραβλάψωσιν
αἱ ψίχαι τοῦ ἄρτου τὰ χρώματα τῶν κοντῶν
ἀναξυρίδων του, καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ
πίνῃ. Ἐνίοτε, ἐν μέσῳ τῆς τοιαύτης ἀσχολίας,
ἀνεστέναζε βραδύτατα, ὅπερ οὐδαμῶς παρεκώ-
λυε τὴν κανονικὴν κίνησιν τῶν ὀδόντων του, ἀλλὰ
τοῦναντίον μάλιστα ἐφάνετο ὡς διευκολύνον τὴν
πεπτικὴν λειτουργίαν τοῦ στομάχου.

«Ἐχετε, βλέπω, καὶ γάταν, κυρία μου, εἶ-
πεν ὁ κύριος Μπάμμπλ, παρατηρήσας μεγάλην
τινὰ γαλῆν θερμινομένην μετὰ τῶν μικρῶν αὐ-
τῆς νοηλῶς παρὰ τὴν ἐστία. . . καὶ γατά-
κια ἀκόμη, ἂν δὲν ἀπατόμαι.

— Τὰ ἀγαπῶ παραπολὺ, ἀπεκρίνατο ἡ διευ-
θύντρια. Δὲν ἔχετε ἰδέαν πόσον τὰ ἀγαπῶ. Εἶ-
ναι τόσῳ χαριτωμένα, καὶ τόσῳ ποῦ μὲ διασκε-
δάζουσι! Αὐτὰ ἔχω κ' ἐγὼ συντροφιά!

— Ὡ! εἶναι εὐχάριστα ζῶα, εἶπεν ὁ κύριος
Μπάμμπλ, ἐπιδοκιμάζων τοὺς λόγους τῆς κυρίας,
καὶ πονοῦν καὶ τὸ σπίτι.

— Βέβαια! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Κόρνυ μετ'
ἐνθουσιασμοῦ. Δὲν εἰξεύρετε πόσῳ ἀγαποῦν τὸ
σπίτι, εἶναι μία χαρὰ!

— Κυρία Κόρνυ, εἶπεν ὁ κλητὴρ βραδέως, κρα-
τῶν τὸ ἴσον διὰ τοῦ κοχλιαρίου του ἐπὶ τοῦ κυά-
θου, τολμῶ νὰ εἴπω, κυρία, ὅτι ἂν εὐρεθῇ κά-
νεις γάτος, ἢ ὅτι ἄλλο ζῶον, ὁ ὁποῖος νὰ ἡμ-
πορῇ νὰ ζῇ μαζί σας καὶ νὰ μὴ σας ἀγαπᾷ, αὐ-
τὸς ὅα ἦναι πλέον γάδαρος!

— Ὡ! κύριε Μπάμμπλ! εἶπεν ἡ διευθύν-
τρια.

— Τὴν ἀλήθειαν δὲν ἔμπορει νὰ τὴν κρύψῃ
κανεὶς, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ κύριος Μπάμμπλ,
ταλαντῶν τὸ κοχλιαρίον του μετ' ἀξιοπρεπείας
καὶ τρυφερότητος ἐνταῦτῳ, ὑπερ μεγάλης βαρύ-
τητα προσετίθει εἰς τοὺς λόγους του· ἐὰν εὐρί-
σκετο κανὲν ζῶον, τὸ ὁποῖον νὰ φανῇ τόσῳ ἀ-
χάριστον εἰς τὴν εὐγενίαν σας, ὅα τὸ ἐπινοῶ μὲ
μεγάλῃ μου εὐχαρίστησιν!

— Ἐλάτε, εἰσθε ἀππλλαγῶς, εἶπε ζωηρῶς
ἡ σεπτὴ οἰκονόμος τεινούσα τὴν χεῖρα διὰ νὰ
λάβῃ τὸν κυάθον παρὰ τοῦ κλητῆρος. Πρέπει
νὰ ἦθε πολὺ σκληρόκαρδος.

— Σκληρόκαρδος, κυρία, εἶπεν ὁ κλητὴρ,
σκληρόκαρδος, ἐγὼ!

Ἐτεινε τὸν κυάθον του εἰς τὴν κυρίαν
Κόρνυ καὶ ἐβράχασε τῆς εὐκαιρίας ὅταν ἐκείνη
τὸν ἔλαβε νὰ τῇ σφίγῃ τὸν μικρὸν δάκτυλον.
Ἀκολουθῶς οἱ εἶπε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἀργυροκοσμῆ-
του ὑπενδύτου του, ἐστέναξε βραδύτατα, καὶ ἀ-
πεμάκρυνε μικρὸν τὸ καθίσμα του ἀπὸ τῆς ἐ-
στίας.

Ἡ τράπεζα ἦτο στρογγύλη, καὶ ἐπειδὴ ἦτε
κυρία Κόρνυ καὶ ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐκάθητο
πρὸ τῆς ἐστίας, ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ ἀρκετὰ
πλησίον, ἐνοεῖται ὅτι ὁ κύριος Μπάμμπλ ἀπο-
μακρυνόμενος τῆς ἐστίας, ἐπηύξανε τὴν χωρί-
ζουσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κυρίας Κόρνυ ἀπόστασιν.
Ἡ τοιαύτη συμπεριφορὰ αὐτοῦ ὅα ἐφελευσθῆ ἔ-
σως τὸν θαυμασμὸν τοῦ ἀναγνώστου, ὅστις ὅα
θεωρήσῃ τοῦτο ὡς δείγμα ἠρωϊκῆς αὐταπαρνή-
σεως τοῦ κυρίου Μπάμμπλ· ἡ ὄρα, ὁ τόπος, ἡ
περίστασις, τὰ πάντα παρώτρυνον εἰς τρυφερὰν
ἀνταλλαγὴν αἰσθημάτων, ἂν καὶ αἱ ἐρωτικαὶ
χαριτολογίαι, προσήκουσαι εἰς τὰ χεῖλη κούφων

νέων, εἰσὶν ὅλως ἀνάρμοστοι καὶ ἀσυμβίβαστοι
πρὸς τὴν ἀξιοπρεπείαν δημοσίου λειτουργοῦ,
μέλους τοῦ κοινοβουλίου, ὑπουργοῦ τοῦ κράτους,
λόρδου δημάρχου, καὶ κατὰ μείζονα λόγον ἐ-
νοριακοῦ κλητῆρος, ὅστις (οὐδένα τοῦτο λανθάνει)
πάντων τῶν δημοσίων λειτουργῶν πρέπει νὰ
ἦ ὁ αὐστηρότατος καὶ ἀξιοπρεπέστατος.

Ὅποιαιδέποτε ὅμως καὶ ἂν ἦσαν αἱ προθέσεις
τοῦ κυρίου Μπάμμπλ, καὶ ἀναμφιβόλως θὰ ἦσαν
ἐντιμότεραι καὶ ἐξαιρέτοι, κατὰ δυστυχίαν ἡ
τράπεζα ἦτο στρογγύλη, ὡς εἴπομεν. Εἰς τρό-
πον ὥστε ὁ κύριος Μπάμμπλ ἀπομακρύνων τὸ
καθίσμα του ἀπὸ τῆς ἐστίας, ἐβράχυνε βαθμυδῶν
τὴν χωρίζουσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς σεπτῆς οἰκονό-
μου ἀπόστασιν, καὶ ἡ περιφορὰ τοῦ καθίσματος
περὶ τὴν τράπεζαν κατέληξε πλησίον τοῦ κα-
θίσματος τῆς κυρίας Κόρνυ. Τὰ δύο καθίσματα
προσέκρουσαν, καὶ τότε ἡ κίνησις τοῦ κυρίου
Μπάμμπλ ἔπαυσε πλέον.

Ὅπως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, ἂν ἡ κυρία
διευθύντρια ἐκείνη τὸ καθίσμα τῆς δεξιᾶ, ὅα ἔ-
πιπτεν εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας· ἂν ἀριστερᾶ δὲ, ὅα
ἐπιπτεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ κυρίου Μπάμμπλ.
Τοῦτο οὐδαμῶς διέλαθε τὴν ἐξυδέρκειαν αὐτῆς,
καὶ ὡς γυνὴ συνετὴ, οὐδὲλως ἐκινήθη καὶ προσή-
νεγεν εἰς τὴν κύριον Μπάμμπλ καὶ αὐτοῖς τέτοιον.

«Σκληρόκαρδος, ἐπανέλαθεν ὁ κλητὴρ, ἀτε-
νίζων τὴν οἰκονόμον· καὶ σεις, κυρία Κόρνυ, εἶ-
σθε καὶ σεις σκληρόκαρδος;

— Ὡ Θεὲ μου! ἀνεφώνησεν ἐκείνη, τί εἶν'
αὐτά, κύριε Μπάμμπλ; Τί ἐρώτησις εἶναι αὐτὴ,
καὶ νὰ τὴν κάμνῃ μάλιστα ἕνας ἀνύπανδρος! Καὶ
τί σας ἐνδιαφέρει, κύριε Μπάμμπλ;

Ἐκεῖνος ἀντὶ ἀπαντήσεως ἐκένωσε τὸ τέτοιον,
κατεβρόχυσε μίαν φέταν ἄρτου πεφρυγμένου,
ἐσπόγγισε τὰ χεῖλη, καὶ . . . ἠσπάσθη γενναίως
τὴν οἰκονόμον.

«Κύριε Μπάμμπλ, εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ
διακριτικὴ κυρία, διότι ὁ τρόμος καθίστη σχε-
δὸν αὐτὴν ἄφωνον, κύριε Μπάμμπλ, θὰ φωνάζω!»
Ἐκεῖνος ὅμως δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ βραδέως
καὶ ἀξιοπρεπῶς περιέβαλε διὰ τοῦ βραχιονός
του τὴν μέσην τῆς οἰκονόμου.

Ἐπειδὴ ἡ κυρία αὐτὴ ἐξεδήλωσε ρητῶς τὴν
πρόθεσιν αὐτῆς τοῦ νὰ φωνάξῃ, ἀναμφιβόλως
μετὰ τὸ νέον τοῦτο τόλμημα τοῦ κλητῆρος ὅα
ἐξετέλει τὴν ἀπειλὴν αὐτῆς, ὅτε ἡ θύρα ἐκρούσθη
βιαίως. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὁ κύριος Μπάμμπλ
ἐπήδησεν ὡς αἴγαγρος πλησίον τῶν φιαλῶν
καὶ ἤρχισε νὰ τὰς καθαρίζῃ δηθεν, ἐν ᾧ ἡ
οἰκονόμος ἠρώτησε ξηρῶς, «Ποῖος εἶναι;» Ἀξιο-
σημειωτὸν δ' εἶναι, καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς
περίεργον παράδειγμα τῆς ἐπενεργείας ἀφην-
δίας ἐκπληξέως πρὸς καταπάσασιν μεγάλου τρό-
μου, ὅτι ἡ φωνὴ τῆς οἰκονόμου οὐδεμίαν προέ-
διδε συγκίνησιν, ἀλλ' ἀνέλαθεν ὀλοσχερῶς τὴν
συνήθη τραχύτητα.

«Κυρία, εἶπε γράφα τις ἐπαίτις κατεσκλη-
κυία, προβάλλουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν οὐρανὸν,
ἢ γρη῏ Σάλλυ ψυχομαχάει.

— «Β, καὶ τί θέλετε νὰ κάμω ἐγώ; ἠρώτη-
σεν ἡ οἰκονόμος μετὰ δυσαρρεσκείας· ἡμπορῶ
ἐγὼ νὰ τὴν γιαιτρέψω;

— «Ὁχι, ὄχι, κυρία, ἀπεκρίνατο ἡ γραία,
κάνεις δὲν ἡμπορεῖ αὐτὸ· δὲν ἔχει πλέον γιαι-
τρεία. Εἶδα νὰ πεθάνουν τόσους καὶ τόσους,
παιδιὰ καὶ ἀνδρας Ὀηριακωμένους, καὶ ἔξερω
πότε ἐρχεται ὁ θάνατος. Ἄλλ' αὐτὴ εἶναι πολὺ
ταραγμένη, καὶ ὅταν τὴν ἀφίγουν οἱ παρῆ-
στοι ἡσυχῆ, καὶ τοῦτο σπάνια συμβαίνει, διότι
φοβερὰ εἶναι ἡ ἀγωνία τῆς, λέγει πάντα πῶς
ἔχει κάτι τι νὰ σὰς εἰπῆ, ὅπου πρέπει χωρὶς
ἄλλο νὰ το μάθετε. Δὲν ὁ ἀποθάνῃ μὲ ἡσυχίαν
δὲν δὲν σὰς ἰδῆ, κυρία.»

Ἡ σεπτὴ οἰκονόμος ὑπετονόησε μυρίας ἀ-
ράς κατὰ τῶν γραιῶν, αἵτινες δὲν ἡμποροῦσι
νὰποθάνωσι χωρὶς νὰ ἐνοχλήσωσι τοὺς ἀνωτέ-
ρους τῶν ἔρριψεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς εὐρύτατον
σάλιον, δι' οὗ περιετυλίχθη ἐπιμελῶς, παρεκά-
λεσε τὸν κύριον Μπάμπυλ νὰ περιμείνῃ μὲχρι
τῆς ἐπιστροφῆς αὐτῆς, καὶ παροτρύνουσα τὴν
γραιῖαν ἀγγελοφόρον νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ βῆμά τῆς
καὶ νὰ μὴ τὴν κρατῆ ὄλην τὴν νύκτα εἰς τὴν
σκιάλαν, ἐξῆλθε μετὰ πολλῆς δυσαρρεσκείας, καὶ
πολλὰ μουμουρίζουσα διηυθύνθη εἰς τὸ δωμά-
τιον τῆς ψυχορραγούσης.

Ἀπομείνας μόνος ὁ κύριος Μπάμπυλ, προσ-
νήχθη λίαν παραδόξως. Ἐτρεξεν ἀμέσως καὶ
ἤνοιξε τὴν σκευοθήκην, ἐμέτρησε τὰ κοχλιάρια
τοῦ τεύου, ἐστάθμισεν εἰς τοὺς δακτύλους μίαν
σακχαρολαβίδα, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς μέ-
γα τι ἀργυροῦν κοχλιάριον, ὡσεὶ ἤθελε νὰ βε-
βαιωθῆ περὶ τῆς ποιότητος τοῦ μετάλλου, ἀφ'
οὗ δ' οὕτως νύκαρπτησε τὴν περιέργειάν του,
ἐφόρῃσεν ἀνάποδα τὴν τρίκωχον πῖλόν του, καὶ
ἐγύρισε πολλάκις κύκλῳ τῆς τραπέζης χορεύων
σοβαρῶς ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν. Ἀφ' οὗ ἐ-
τελείωσε τὴν ἀλλόκοτον ταύτην γυμναστικὴν,
ἀφείλε τὸν πῖλόν του, καὶ ἐξηπλώθη εἰς ἕν κά-
θισμα πλησίον τοῦ πυρῆς, στρέφον τὰ νῶτα
εἰς τὴν ἐστίαν, ὡς ἄνθρωπος καταγινόμενος εἰς
ἀκριβῆ ἀπογραφὴν τῶν ἐν τῷ δωματίῳ σκευῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'

Θλιβεραὶ ἀλλὰ σύντομοι λεπτομέρειαι, ὧν ἡ
γνώσις εἶναι ἀπαραίτητος πρὸς κατανόησιν
τῆς παρούσης ἱστορίας.

Ἡ γραία ἦτις ἐτάραξε τὴν γαλήνην τῆς οἰ-
κονόμου, ἦτο αὐτόχρομα ἄγγελος θανάτου. Τὸ
ἀνάστημά τῆς εἶχε κυρτώσει τὸ βῆρος τῶν ἐτῶν,
τὰ μέλη τῆς ἔπνευσε ἔτρεμον διηλεκτῶς, ἢ δὲ
μορφῆ τῆς, παραμορφωμένη ὑπὸ ἀδιαλείπτων
σπασμωδικῶν κινήσεων, ὡμοίαζε μᾶλλον μὲ γε-
λοιογραφίαν παρὰ μὲ ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Φεῦ! πολλὰ ὀλίγα εἰσὶν ἐκεῖνα τὰ πρόσωπα

ὧν ἡ καλλονὴ διατηρεῖ ἐπὶ μακρὸν τὰ θέλητρα
αὐτῆς! Αἱ φροντίδες, αἱ θλίψεις, τὰ ἄλγη, ἐν ᾧ
μεταβάλλουσι τὴν καρδίαν, ἀλλοιοῦσι συγχερ-
νως καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ καὶ μόνον ὅταν ὑ-
πνοῦσι τὰ πάθη καὶ διὰ παντὸς ἀπολλοῦσι τὴν
δύναμιν αὐτῶν, τὰ νέφη διασκεδάζονται καὶ τὸ
μέτωπον ἀνακτάται οὐρανίαν γαλήνην. Τοιαύτη
εἶναι πολλάκις ἡ ἐπενέργεια τοῦ θανάτου καὶ
τὸ κρῶν καὶ παγερὸν πρόσωπον ἐπανευρίσκει
τὴν ἡρεμον καὶ γαληνιαίαν ἐκείνην ἔκφρασιν,
ἢν ἐκέκτητο κατὰ τὴν ἡῶ τῆς ζωῆς. Ὁ ἄνθρω-
πος ἀποκαθίσταται τότε ἡσυχῶς καὶ ἀτάραχος,
ὅσοι δ' ἐγνώρισαν αὐτὸν κατὰ τὰ εὐδαίμονα
ἔτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας, κλίνουσι γόνυ πρὸ
τοῦ φερέτρου, πληρεῖς σεβασμοῦ πρὸς τὸν ἄγγε-
λον ὃν νομίζουσιν ὅτι βλέπουσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ γραία ἀνέβη κλονομένη τὴν κλίμακα, καὶ
διέτρεξεν ὑποσκάζουσα τοὺς διαδρόμους, ὑπο-
ψιφύριζουσα δὲ ἀκατανοήτους τινὰς λέξεις εἰς ἀ-
πάντησιν τῶν ἐπιτιμησῶν τῆς κυρίας. Ἐπὶ τέ-
λους ἠναγκάσθη νὰ σταθῆ ἵνα ἀναπνεύσῃ, καὶ
παρέδωκε τὸ φῶς εἰς τὴν οἰκονόμον, ἦτις ταχέως
βῆματι διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιον, ἐν ᾧ ἔκειτο
ἡ ἐτοιμοθανής.

Ἦτο δὲ τοῦτο ἀθλία τρώγλη, φωτιζομένη
ὑπὸ ἐλσεινῆς λυχνίας. Ἐτέρα γραία ἠγρύπνει
πλησίον τῆς κλίνης, ἐν ᾧ ὁ βοηθὸς τοῦ φαρμα-
κείου τῆς ἐνορίας, ὀρθὸς ἰστάμενος πρὸ τῆς ἐ-
στίας, ἐλέπτυνε μίαν ὀδοντογλυφίδα.

«Τί ψυχρὰ νυκτιὰ, κυρία Κόρνυ, εἶπεν ὁ νέος
ἰδῶν εἰσελθούσαν τὴν οἰκονόμον.

— «Ψυχρὰ πραγματικῶς, κύριε, ἀπεκρίνατο
αὕτη διὰ φωνῆς ὅσον ἡδύνατο μειλιχίου, χαι-
ρετίζουσα μεθ' ὑποκλίσεως.

— «Ἐπρεπε νὰπαίτητε ἀπὸ τοὺς προμηθευ-
τάς σας κάρβουνα καλλιτέρας ποιότητος, εἶπεν
ὁ βοηθὸς συνδουλίζων τὸ πῦρ δι' ἐσχωριασμέ-
νων πυρολαβίδων. Αὐτὰ μὲ τέτοιον καιρὸν δὲν
ἀξίζουν τίποτε.

— Αὐτὰ ἔχει ἐγκρίνει τὸ συμβούλιον, ἀπε-
κρίνατο ἡ οἰκονόμος· ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ εἶ-
χαμεν καλὴν θέρμανσιν, ἀφ' οὗ ἡ ἐργασία μας
εἶναι τόσῳ κοπιαστικὴ καὶ ὀλιβερά.»

Ἐνταῦθα ἡ συνδιάλεξις διεκόπη, διότι ἡ θνή-
σκουσα ἐξέπεμψε παρατεταμένον στεναγμόν.

«ὦ! εἶπεν ὁ νέος παρατηρῶν πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς κλίνης, ὡσεὶ ἡ κραυγὴ ἐκείνη τῷ ἐνεθύ-
μησεν ὅτι ὑπῆρχεν εἰς ἀσθενῆς ἐν τῷ δωματίῳ.
Εἶναι τὸ τέλος τῆς, κυρία Κόρνυ.

— Πιστεύετε; ἠρώτησεν αὕτη.

— Πολὺ θά με ἐξέπληττε, ἂν ἡ ἀγωνία τῆς
διήρκει ἀκόμη ὀλίγας ὥρας, εἶπεν ὁ βοηθὸς ὀ-
ξύνων τὴν ὀδοντογλυφίδα του. «Ὀλος τῆς ὁ ὄρ-
γανισμὸς εἶναι χαλασμένος. Γιὰ εἰπέμου, γρη῏,
μήπως κοιμᾶται;»

Ἡ νοσοκόμος ἐκλινεν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἵνα βε-
βαιωθῆ, καὶ ἔνευσε καταφατικῶς.

«Θά τα τινάξῃ ἴσως ἔτσι ἡσυχῶς, χωρὶς νὰ
πάρωμεν εἰδήσιν, εἶπεν ὁ νέος. Βάλλετε τὸ φῶς
κατὰ γῆς· δὲν θά το ἰδῆ.»

Ἡ γραία ὑπήκουσε, σείουσα τὴν κεφαλὴν,
θέλουσα οὕτω νὰ σημάξῃ ὅτι ἡ ἀσθενῆς δὲν ὀ-
ποθάνῃ οὕτως ἡσύχως· ἀκολούθως ἀνέλαθε τὴν
θέσιν τῆς πλησίον τῆς ἐτέρας γραιῖας, ἦτις εἰσῆλ-
θε. Ἡ οἰκονόμος μετὰ καταφανοῦς ἀνυπομονῆ-
σίας περιετυλίχθη διὰ τοῦ σαλίου τῆς καὶ ἐκά-
θησε πλησίον τῆς κλίνης.

Ὁ βοηθὸς τοῦ φαρμακοποιοῦ, ἀφ' οὗ ὤξυνε
τὴν ὀδοντογλυφίδα του, ἔστη παρὰ τὴν ἐστίαν·
ἀλλὰ μετὰ δέκα λεπτὰ ἡ πληξὶς κατέλαθεν αὐ-
τόν, ἐπευχῆθη καλὴν διασκεδάσιν εἰς τὴν κυ-
ρίαν Κόρνυ, καὶ ἀπῆλθεν ἀκροποδητῆ βαδίζων.

Αἱ δύο γραιῖαι ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔμει-
ναν ἀκίνητοι, ἀπεμακρόνησαν τῆς κλίνης καὶ
καθίσασαι χαμαὶ πλησίον τῆς ἐστίας, ἐξέτει-
ναν τὰς λιποσάρκους χεῖράς των, διὰ νὰ θερ-
μανθῶσι. Αἱ φλόγες τῆς ἐστίας ἐφώτιζον ἀπαι-
σίως τὰς πελιδνὰ αὐτῶν πρόσωπα, καὶ κατε-
δείκνυον τὴν εἰδεχθῆ ἀσχημίαν των. Αἱ γραιῖαι
συνδιελέγοντο ταπεινῆ τῆ φωνῆ.

«Βίπε τίποτε πάλιν ὅταν ἐγὼ ἔλειπα;

— Οὔτε λέξι, ἀπεκρίνατο ἡ ἑτέρα· ἐδάγκανε
μονάχα τὰ χέρια τῆς, ἀλλὰ τῆς τα ἐπίασα καὶ
ἀμέσως ἡσύχασε· δὲν ἔχει πλέον δύναμι, καὶ
δὲν ἐδυσκολεύθηκα πολὺ νὰ τὴν κάμω νὰ ἡσυ-
χάσῃ. Δὲν εἶμαι δὰ καὶ ἐγὼ πάλι τόσῳ ἀδύ-
νατη, ἔσω γρη῏ καὶ ἂν εἶμαι, καὶ ὕστερα ἀπὸ
τὴν καλοπέρασιν δὰ ὅπου ἔχομεν ἐδῶ εἰς τὸ κα-
τάστημα.

— Ἦπτε τὸ ζεστὸ κρασί ποῦ διέταξεν ὁ
γιατρός; ἠρώτησεν ἡ γραία.

— Ἐδοκίμασα νὰ τὴν κάμω νὰ καταπιῆ,
ἀπεκρίνατο ἡ ἄλλη γραία, ἀλλὰ ἐσφιγγε τόσῳ
πολὺ τὰ ὀδόντια τῆς, καὶ ἐδάγκανε δυνατὰ τὸ
ποτήρι, ὡστε ἐτρόμαξα ὡς ποῦ νὰ τῆς τὸ ξεκο-
λήσω. Ἄν εἶδα κι' ἐγὼ ἔτσι, ἐρούφηξα μονάχα
μου τὸ κρασί, καὶ μὲ ὠφέλησε πολὺ.»

Ἀφ' οὗ παρετήρησαν περὶ αὐτὰς μετὰ προφυ-
λάξεως, ἵνα βεβαιωθῶσι μὴ τυχὸν τὰς ἤκουέ-
τις, αἱ δύο γραιῖαι ἐπλησίασαν ἔτι μᾶλλον εἰς
τὴν ἐστίαν καὶ ἐξηκολούθησαν τὴν φλυα-
ρίαν των.

«Ἐνθυμοῦμ' ἔναν καιρὸν, εἶπεν ἡ πρώτη, ὅπου
τὸ ἴδιο θά ἔκανε καὶ αὐτῆ, καὶ θὰ ἐγελοῦσε μᾶ-
λιστα ὕστερα μὲ τὴν καρδίαν τῆς.

— Χωρὶς ἄλλο, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ ἑτέρα·
ἦτανε πολὺ ἀνοικτόκαρδη. Μωρὲ, πόσα λειψάνα
ἔντυσε! καὶ τὰ στόλιζε τόσῳ καλά! Ἄν
κοῦκλες!»

Ἐν ᾧ ὡμίλει, ἡ γραία ἐξήγαγε συγχρόνως
τοῦ θυλακίου τῆς ἐλσεινῆν κασιτερίνην ταμβα-
κοθήκην, προσέφερεν εἰς τὴν συνάδελφόν τῆς καὶ
ἔλαθε καὶ αὕτη μίαν δραγμῆν. Κατ' ἐκείνην
τὴν στιγμήν ἡ οἰκονόμος, ἦτις ἀνυπομόνως ἀ-

νέμενεν ἕως τότε νὰνανήψῃ ἡ θνήσκουσα, ἐπλη-
σίασεν εἰς τὴν ἐστίαν καὶ ἠρώτησεν δεξυδύλως
πόσον καιρὸν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ἀκόμη.

«Σὲ ἡλιόκι, κυρά, ἀπεκρίθη ἡ ἑτέρα τῶν
γυναικῶν, ὑψόσασα τοὺς ὀφθαλμούς· ἐννοία σας
καὶ ὁ χάρος ἀμμίαν ἀπὸ μᾶς δὲν ἔχει ὄρεξι νὰ
κάμῃ νὰ περιμένῃ πολὺ. Ἐπομονή, ὑπομονή!
Εἰς ὅλους μας θὰ ἔλθῃ ἡ γρηγορώτερα ἀφ' ὅ τε
θέλομεν.

— Σιῶπαινε γλωσσού! εἶπεν ἡ οἰκονόμος αὐ-
στηρῶς. Εἶπέ μου, Μάρθα, ἔπεσε καὶ ἄλλη φο-
ρὰν εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν;

— Πολλὰς φορὰς, ἀπεκρίνατο ἡ γυνή.

— Τώρα ὅμως εἶναι ἡ τελευταία, προσέθη-
κεν ἡ ἑτέρα, δηλαδὴ μία φορὰ μόνον ἀκόμη θὰ
ἐξυπνήσῃ· καὶ δὲν θάργῃσῃ, κυρά, νὰ εἰσθε σί-
γουρη.

— Εἴτε ἀργὰ εἴτε ἡ γρηγορά, εἶπεν ἡ οἰκονό-
μος μετὰ δυσαρρεσκείας, δὲν θὰ μ' εἴρῃ ἐδῶ
ὅταν ἐξυπνήσῃ, καὶ προσέξετε καλά, ἀκούστε,
νὰ μὴ ἔλθῃτε νὰ με συγχύσητε ἄλλη φορὰ διὰ
τὸ τίποτε. Δὲν εἶναι ἰδική μου δουλειὰ νὰ βλέπω
πῶς πεθαίνουν ὄλαις ἢ γρη῏ς τοῦ καταστήμα-
τος. Ὡστε ἄλλη φορὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ· δὲν ὑ-
ποφέρεται πλέον, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια. Ἐ-
ρχετ' εἰς τὸ νοῦ σας αὐτὸ ποῦ σὰς λέω, παληό-
γρη῏ς· ἂν μοῦ ἔφτιαστε τὰ ἴδια ἀμμίαν ἄλλη
φορὰ, ἐγὼ σας διαρθῶνω!»

Ἡτοιμάζετο νὰ ἐξέλθῃ, ὅταν τὰ δύο γραιῖαι
ἐξέπεμψαν ὀξεῖαν κραυγῆν. Στρέψασα τὴν κε-
φαλὴν εἶδεν ὅτι ἡ θνήσκουσα ἐγεροῦσα ἐκάθη-
σεν ἐπὶ τῆς κλίνης καὶ ἔτεινε αὐτῆ τοὺς βρα-
χίονας.

«Τί τρέχει; ἀνεκραύγασε διὰ φωνῆς ὑπο-
κόφου.

— Ἦσυχῶ! ἡσυχῶ! εἶπε μία τῶν γυναικῶν
κύψασα πρὸ τῆς κλίνης. Πέσε ἔξαπλώσου, ἔξα-
πλώσου ἡ γρηγορά!

— Δὲν θὰ πέσω κάτω παρὰ μόνον νεκρά!
εἶπεν ἡ ἀσθενῆς ἀγωνιώσα. Πρέπει νὰ τῆς ὀμι-
λήσω. Πλησιάσατε... κοντήτερα ἀκόμη, νὰ
σας εἰπῶ εἰς ταῦτι.»

Καὶ ἀρπάσασα τὸν βραχίονα τῆς οἰκονόμου,
τὴν ἐκάθησεν εἰς τι σκαμνίον πλησίον τῆς κλί-
νης. Ἡτοιμάζετο δὲ νὰ ὀμιλήσῃ, ὅτε παρετή-
ρησε τὰς δύο γραιῖας ὀρθίας πλησίον τῆς οἰκο-
νόμου καὶ ἐχούσας κεκλιμένον τὸ σῶμα καὶ ἐν-
τεταμένα τὰ ὦτα, ὅπως μὴδὲ λέξις ταῖς δια-
φύγῃ.

«Διῶξατέ τας, εἶπεν ἡ θνήσκουσα διὰ φωνῆς
ἀσθενεστάτης. Ἦρηγορά, ἡ γρηγορά!»

Ἄμφότερα τὰ γραιῖαι ἤρχισαν νὰ παραπο-
νῶνται, λέγοντα ὅτι ἡ ταλαιπωρὸς ἀσθενῆς δὲν
ἀνεγνώριζε καὶ τὰς ἀρίστους φίλας αὐτῆς καὶ
διεμαρτύροντο, διαπεινόμενα ὅτι οὐδ' ἐπὶ στιγ-
μῆν συγκατετίθεντο νὰποχωρισθῶσιν αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ οἰκονόμος ἀπέπεμψεν αὐτάς, ἐκλείσε τὴν

θώραν και επανήλθε πλησίον τής κλίνης. Διωχθέντα τὰ γράδια μετέβαλον τόνον φωνής και διά τής ἑπής του κλείθρου εκραύγαζον ὅτι ἡ γραία Σάββη ἦτο μεθυμένη ὅπερ πράγματι δὲν ἦτο και ἀδύνατον ἀπολύτως· διότι, ἐκτός μικρᾶς δόσεως ὀπίου, ἦν ὁ φαρμακοποιὸς διέταξε, ἡ ἐτοιμοθάνατος ἐπάλαις και κατὰ τής ἐνεργείας ποτηρίου οἰνοπνεύματος, ὅπερ ἐξ ἀγαθότητος καρδίας αἱ δύο γραίαι ἠνάγκασαν αὐτοβούλως αὐτὴν νὰ πῖν.

«Τώρα ἀκούσατέ με, εἶπεν ἡ ἀσθενής μεγαλοφώνως, ὡς εἰ προσεπάθει νὰ συγκεντρώσῃ συμπάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις... Ἐἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον δωμάτιον... και εἰς τὸ ἴδιον κρεβάτι... εὐρίσκειτο μία ὠραία νέα και ἐγὼ ἤμην ἡ νασοκόμος τῆς. Τὴν εἶχαν φέρει εἰς τὸ κατ᾽οίκον, και ἤρχετο ἀπὸ μακρινῶν δρόμων τὰ πόδια τῆς ἦσαν καταματωμένα, και τὰ φορέματά τῆς ἦσαν καταλερωμένα ἀπὸ τὸ αἷμα και ἀπὸ τὴν λάσπην τοῦ δρόμου. Ἐγέννησεν ἕνα παιδί και ἀπέθανε. Στάσου νὰ συλλογισθῶ... νὰ ἐνθυμηθῶ ποῖον χρόνον ἦτον....

— Δένμας μέλει διὰ τὸν χρόνον, εἶπεν ἡ ἀνυπόμονος οἰκονόμος· τί θέλεις λοιπὸν νὰ εἰπῆς;

— Ἄ, ναί, ὑπετονθόρυσεν ἡ ἀσθενής, τί ἤθελα νὰ εἶπω... Εἰξέρω! ἀνεκραύγαζεν ἐγερθεῖσα ἀλφινιδίως και σπασμωδικῶς. Καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς προσέλαθεν ἀσυνήθην ζωηρότητα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐξηκόντιζον ἀσραπᾶς. «Τὴν ἔκλεψα! ναί, τὴν ἔκλεψα! Ἦταν ζεστὴ ἀκόμη! Σας λέγω πῶς ἦταν ἀκόμη ζεστὴ ὅταν τὴν ἔκλεψα.

— Ἐκλεψες τί; λέγε δι' ὄνομα Θεοῦ! ἀνεφώνησεν ἡ οἰκονόμος, ποιοῦσα χειρονομίαν τινά, ὡσεὶ ἐσκόπει νὰ ἐπικληθῆ βοήθειαν.

— Τὸ πρᾶγμα! ἀπεκρίνατο ἡ ὀνήσκουσα, ἐπιθεῖσα τὴν χεῖρα εἰς τὸ στόμα τῆς οἰκονόμου, τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπου εἶχε. Δὲν εἶχεν οὔτε βούχα διὰ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὸ κρύο, οὔτε ψωμί νὰ φάγῃ· και ἐφύλαγεν αὐτὸ εἰς τὸ στήθος τῆς ἦτο χρυσὸ, σὰς λέγω! ἀληθινὸ χρυσάφι, ποῦ ἔμπορῶσε νὰ τῆς σώσῃ τὴν ζωή.

— Χρυσάφι! ἐπανελάθε ζωηρῶς ἡ οἰκονόμος προσκλίνουσα ζωηρῶς ἄνωθεν τῆς ὀνήσκουσης, ἥτις ἐξηντλημένη κατέπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης... Ἐξαικολούθησε, ἐξαικολούθησε... ἔ, λοιπὸν, ὕστερα; Ποία ἦταν αὐτὴ ἡ νέα; Πότε συνέβησαν αὐτά;

— Μοῦ παρήγγειλε νὰ το φυλάξω με προσοχὴν, εἶπεν ἡ γραία, θρηνώδην ἀφιείσα κραυγὴν. Μοῦ το ἐμπιστεύθη διότι ἐγὼ μονάχα ἤμουν πλησίον τῆς. Ἀπὸ τῆ στιγμῆ ὅπου τὸ εἶδα εἰς τὸ λαιμὸ τῆς... ἐγὼ τὸ εἶχα κλεμμένο με τὸν νοῦν μου· και ὁ θάνατος τοῦ παιδιοῦ... ἐγὼ ἴσως εἶμαι ἡ αἰτία. Θὰ το μετεχειρίζοντο καλλιτέρες, ἂν εἴξευραν ὅλα αὐτά!

— Ἄν εἴξευραν τί; ἠρώτησεν ἡ οἰκονόμος. Ὁμίλει!

— Αὐτὸ τὸ παιδί ὠμοιάζε τόσῳ πολὺ με τὴν μητέρα του, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ ἀσθενής, μὴδὲως προσέχουσα εἰς τὰς ἐρωτήσεις τῆς οἰκονόμου, ὥστε δὲν ἤμποροῦσα νὰ το κυττάξω, χωρὶς νὰ συλλογισθῶ τὴν δυστυχιμένη τὴν μητέρα του! Τί ὠραία ἦταν ἡ δύστυχη! τί γλυκειά! Στάσου, δὲν ἐτελείωσα. Δὲν τὰ εἶπα ὅλα ἀκόμη, ἔ;

— Ὅχι, ἔχι, ἔσπευσε νὰ εἰπῇ ἡ οἰκονόμος, ἐντεινουσα τὴν ἀκοήν, ὅπως μὴ ἀπολέσῃ λέξιν, διότι ἡ ὀνήσκουσα ὀμίλει ἐπὶ τέλους διὰ φωνῆς μόλις καταληπτῆς. Κάμνε ἄγρηγορα, μὴ δὲν προφθάσωμεν!

— Ἡ μητέρα, εἶπεν ἡ ὀνήσκουσα, καταβαλοῦσα ἀγῶνα μέγιστον, ἡ μητέρα, ὅταν εἶδε τὸν θάνατό τῆς, μοῦ εἶπεν εἰς τὸ αὐτὸ πῶς ἂν ἐξοῦσε τὸ παιδί τῆς, ἂν ἤμποροῦσαν νὰ το ἀναθρέψουν ἴσως ὅα ἤρχετο μία ἡμέρα ὅπου ὅα ἤμποροῦσε νὰ κοῦσῃ τὸ ὄνομα τῆς μητέρας του χωρὶς νὰ κοκκινίξῃ. «Ὁ Θεὸς μου, ἔλεγε και ἐσταύρωνε τὰ ἀδύνατα χέρια τῆς· εἶτε ἀγῶρι, εἶτε κορίτσι εἶναι, δότε του ὀλίγους φίλους εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τῆς ἀθλιότητος, και εὐσπλαγχνίσου ἕνα ὀρφανὸν παιδί ἔρημον και μόνον ἐπὶ τῆς γῆς!»

— Και πῶς το ἔλεγαν τὸ παιδί; ἠρώτησεν ἡ οἰκονόμος.

— Τὸ ἔλεγαν Ὁλιβερ, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ, διὰ φωνῆς ἐκλιπούσης. Τὸ χρυσάφι ὅπου ἔκλεψα ἦταν...

— Ποῦ; ποῦ; ἠρώτησεν ἡ οἰκονόμος.

Και ἔκυψε μετὰ ταχύτητος, ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν τῆς ὀνήσκουσης, ἀλλ' ὀπισθοδρόμησε μετὰ μικρὸν δριμυφύτως, ἰδοῦσα αὐτήν. Ἡ ἀσθενής ἠγέρθη και πάλιν βραδέως και ἐπιπόνως, συνέσφιξε σπασμωδικῶς τὸ σκέπασμα τῆς κλίνης, ἐτραύλισεν ἀνάρητους τινὰς φλόγγους, και κατέπεσεν ἄπνους ἐπὶ τῆς κλίνης.

«Ξερῆ, κόκκαλο! εἶπεν ἡ ἑτέρα τῶν γραϊῶν, εἰςορμήσασα εἰς τὸ δωμάτιον, μόλις ἤνοιχθη ἡ θύρα.

— Και ὅλα αὐτά διὰ νὰ μὴ εἶπῃ τίποτε, ὅπως προσέθηκεν ἡ οἰκονόμος ἀπομακρυνομένη μετ' ἐπιπλάστου ἀδιαφορίας.

Ἀμφότεραι αἱ μέγαιραι ἦσαν πιθανῶς λίαν ἐνησυχολημένοι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν πρὸς τὴν νεκρὰν καθηκόντων, και διὰ τοῦτο δὲν ἀπεκρίθησαν. Ἡμεῖσαν δὲ μόναι πλησίον τοῦ πτώματος.

Ἡμεῖσαι συνέλιπον.

**II

ΔΥΠΑΝΑΟΥ

Ἡ Γαλλία ἀπώλεσε κατ' αὐτὰς σοφὸν και σεβασμιον ἱεράρχην, τὸν ἀρχιεπίσκοπον Λύρηλιας Δυπανλοῦ. Γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1802 ἐν Σαβοῦα, ὁ Δυπανλοῦ ἀπεστάλη ὑπὸ τινος θείου του εἰς τὰ ἱεροσπουδαστήρια τῶν Παρισίων, ἔνθα ἐξέπαιδεύθη ἐπιμελῶς. Ἐν ἔτει 1825 ἐχειροτονήθη ἱε-

ρεὺς, ἐγένετο δ' ἔκτοτε γνωστὸς ὡς εὐγλωττος ἱεροκῆρυξ και συγγραφεὺς δοκίμος. Κεκτημένος ἀνατροφὴν λεπτὴν και χαρακτῆρα συμπαθῆ ὁ Δυπανλοῦ προσελήφθη ὡς κατηχητῆς και ὡς ἐφημέριος τῶν Βουρβόνων και κατόπιν τῶν Ὁρλεανιδῶν, και ὡς ἐξομολογητῆς πολλῶν μεγάλων ἀριστοκρατικῶν οἰκῶν τῆς Γαλλίας. Ἐἰς αὐτὸν ἐξομολογήθη κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ζωῆς του στιγμᾶς ὁ πρίγκηψ Ταλλεϋράνδ, τῷ 1838, ἐδέχθη δὲ ὁ Δυπανλοῦ τὴν μεταμέλειαν τοῦ ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀποσιρτήσαντος διασῆμου ἐκείνου διπλωμάτου. Ἐν ἔτει 1841 διωρίσθη καθηγητῆς τῆς ῥητορικῆς ἐν τῇ Σορβόννῃ. Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1848 προσχειρίσθη εἰς ἐπισκοπον Λύρηλιας. Τότε ὁ Δυπανλοῦ ἐθεωρεῖτο ἔτι ὡς σχετικῶς φιλελεύθερος κληρικὸς. Εἶχεν ὑπερασπίσει εὐγλωττῶς κατὰ σύστημα τῆς κλασσικῆς ἐκπαιδεύσεως κατὰ τῆς λύσεως τῶν ἱησοῦτων, ὑπερμάχῃ δ' ἐκθύμως τοῦ Γαλλικανισμοῦ, τουτέστι τῶν προνομίων τῆς γαλλικῆς ἐκκλησίας κατὰ τῶν Ὑπεραλλεῖων. Ἄλλ' ἔκτοτε ἤρξατο και αὐτὸς ὑφιστάμενος τὴν φθοροποιὴν ἐπιρροὴν τῆς Ῥώμης. Τῷ 1854 ἐξελέχθη μέλος τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, καταπολέμησε δὲ μακρινῶς ἐν ἔτει 1874 τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ ἐξόχου συγγραφέως Λιτρέ, ἕνεκα τῶν ἄκρων ἀντικαθολικῶν του πεποιθήσεων, και ἀπεχώρησεν ἐπιδεικτικῶς τῆς Ἀκαδημίας μετὰ τὴν ἐκλογὴν ἐκείνου. Ἐν τῇ Συνόδῳ τοῦ Βατικανοῦ ὁ Δυπανλοῦ ἀντετάχθη εὐθαρσῶς κατὰ τοῦ δόγματος τοῦ ἀλανθάστου, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνακήρυξιν αὐτοῦ ὑπετάγη εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς πλειονοψηφίας. Ἐπὶ τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἐπεδείξατο ἀξιεπαινον πατριωτικὴν τόλμην. Ὁ Δυπανλοῦ διετέλεσε και πληρεξούσιος ἐν τῇ Ἐθνοσυνελεύσει τοῦ 1871 και γερούσιαστής ἀπὸ τοῦ 1875. Ὁ Δυπανλοῦ διέπρεπεν ἐπὶ εἰλικρινεῖ λατρείᾳ τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, και ἰδίως τῶν ἑλλήνων τραγικῶν, ὧν πολλὰ τραγῳδία εἶχον διδαχθῆ ἄλλοτε ἐν τῷ φροντιστηρίῳ τῆς Λύρηλιας, ἐπιμελῆς αὐτοῦ τούτου τοῦ ἱεράρχου. Πολλάκις συνηγόρησε και ἔγραψεν ὑπὲρ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, τῷ δὲ 1860 ἐδώρησατο τὰ συγγράμματα αὐτοῦ πρὸς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ῥιζαρίου σχολῆς.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΓΩΝΙΑ, ΤΗ, ΦΩΝΗ, ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΣ

Ὁ ἐπὶ τῆς παιδείας ἐν Γαλλίᾳ ὄπουρος κ. Α. Bardoux ἀπηθύνει ἐγγράμῳ πρὸς τοὺς πρυτάνεις τῶν Ἀκαδημιῶν τὴν ἐπομένην ὠραὴν ἐγκύκλιον. Ἡ μετάφρασις ἐγένετο ὑπὸ τῆς Ἐφημερίδας.

Ἡ γεγωνία τῆ φωνῆ ἀνάγνωσις ἐλησμονήθη ἢ παρημελήθη ἐν τοῖς λυκείοις, ἐν ᾧ αὕτη ἐστὶ στοιχεῖον ἀπαραίτητον τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Δέν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶπω πόσον ὠφέλιμος εἶναι αὕτη ἡ τέχνη ἐν δημοκρατικῇ κοινωνίᾳ, ἐν λαῷ

αὐτοκυβερνωμένων, συζητοῦντι, ἀποφασίζοντι, τελοῦντι συνελεύσεις, συνιστῶντι ἐπιτροπὰς και παντὸς εἶδους συναθροίσεις ποιοῦντι. Οἱ ἀκολουθοῦντες τὰ ἡμέτερα ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα ὅα προκληθῶσι βέβαιά ποτε εἰς ἀνάγνωσιν ἐκθέσεως τινος, πρακτικῶν κλπ. Δέν εἶναι λοιπὸν ἀπαραίτητον νὰ ἀναγινώσκωσιν εἰς τρόπον ὡστε νὰ ἐνοῶνται;

Ἡ ὑψηλὴ τῆ φωνῆ ἀνάγνωσις δὲν λογίζεται ὡς ὁ μᾶλλον ζωτικὸς τρόπος ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ;

Πρέπει ἐν Γαλλίᾳ νὰ μάθωσιν ἀνάγνωσιν, διότι ὅταν τις γνωρίζῃ ἀνάγνωσιν, γνωρίζει νὰ ὀμιλῇ. Τὴν τέχνην ταύτην, ἣν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἴδωμεν διδασκαμένην ἐν τοῖς λυκείοις και σχολείοις, ἐπίσης τὴν νομιζόμεν ἐπωφελῆ και εἰς τοὺς διδασκάλους αὐτοὺς, ἕνεκα τῶν ἐπιβαλλομένων ἀπὸ αὐτῶν ὑπηρεσιῶν. Ἡ ἀνάγνωσις πράξῃς τινος ἀποφάσεως δημοτικοῦ συμβουλίου δὲν στερεῖται ἐνδιαφέροντος.

Ἀναμφιβόλως ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἐκ τῶν πρώτων γυμνασμάτων τακτικοῦ σχολείου, ἀλλ' εἶναι τέχνη ἥτις ἰδιαίτερος πρέπει νὰ διδάσκηται ὡς και αἱ λοιπαί. Πρὸς συμπλήρωσιν τοῦ κενοῦ τούτου, ἐνομίσαμεν ὅτι διὰ τὰ προκατακτικὰ σχολεῖα ἦτο ἀνάγκη ἐγχειριδίου τινὸς συντόμου, ἐνέχοντος τὰς οὐσίας και τὰς ἀρχὰς μόνον· διὰ τ' ἀνώτερα φιλολογικώτερον τι. Διὰ τοῦ πρώτου νὰ διδάσκηται μόνον τὸ ὠφέλιμον, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου και τὸ τετηνὸν συγχρόνως. Ἡ ἐξειδικιασμένη ἱκανότης ἐν τῷ εἶδει τούτῳ τοῦ Ἀκαδημικοῦ Λυγοῦνέ μᾶς παρέσχεν εὐχάριστος τὴν συνδρομὴν τῆς. Τὸ ἐγχειρίδιον και τὸ σύγγραμμά του εἰσὶν ἐτοιμα.

Τὸ μάθημα τῆς γεγωνίας τῆ φωνῆ ἀναγνώσεως θέλει εἶσθαι ὑποχρεωτικόν. Ἐκαστος διδάσκαλος ἐξερχόμενος τοῦ σχολείου ὅα ἐξετάζεται εἰς τοῦτο ἐν τοῖς λυκείοις και σχολείοις θέλει εἶσθαι ἀρκετὴ ἡ εἰδικὴ και ἰδίᾳ παράδοσις ῥητορικῆς τὸ τοιοῦτον θέλει εἶσθαι τὰ μᾶλα ὠφελείας πρόξενον. Πρέπει πρῶτον ν' ἀναγινώσκῃ καλῶς ὁ διδάσκαλος και κατόπιν ὁ μαθητῆς τὸ μάθημα ὅπερ πρέπει νὰ μάθῃ.

Ἡ εἰσαγωγὴ βραβεῖου διὰ τὴν ἀπαγγελίαν και ἀνάγνωσιν ἐκρίθη ἀναγκαῖα διὰ τινὰ ἔτη, συνωδὰ τῷ ἐνδιαφέροντι ὅπερ συνδέω μετ' τὴν γεγωνία τῆ φωνῆ ἀνάγνωσιν.

Κοινοποιήσατε τὴν παραλαβὴν τῆς παρούσης κλπ.

Γνώμαι και ἀνέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς
ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ
[Μετάφρασις Γ. Ζωχιοῦ.]
34.

Γογγύζομεν κατὰ τῆς ὑπερηφανείας τῶν ἄλλων, διότι οὐδὲ ἡμεῖς εἴμεθα πάντῃ ὑπερηφανείας ἀμέτοχοι.

35.

“Ολοι οί άνθρωποι είναι επίσης υπερήφανοι, διαφέρουσι δὲ μόνον κατὰ τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς τρόπους, καθ’ ὅσους τὴν υπερηφάνειαν αὐτῶν ἐκδηλοῦσι.

36.

Φαίνεται ὅτι ἡ φύσις, ἢ ἅπαντα τὰ ὄργανα τοῦ ἡμετέρου σώματος τοσοῦτον σαφῶς διαπλάσασα, ὅπως καταστήσῃ ἡμᾶς εὐδαίμονας, προσέθηκεν ἡμῖν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν, πρὸς ἀπαλλαγὴν ἡμῶν ἀπὸ τῆς λύπης, τῆς προερχομένης ἐκ τῆς γνώσεως τῶν ἡμετέρων ἀτελειῶν.

ΦΛΟΥΣΤ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ. . ΖΑΧΑΡΙΝΟΙ

Ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Ἐκθέσει, ἐν τῷ τμήματι τῶν Καλῶν Τεχνῶν, παρατηρεῖται ἔργον τι Ζαχαρίνου πλείστου λόγου ἄξιον, δῆλον ὅτι εἰκὼν παριστώσα τὸν Φλόουστ καὶ τὴν Μαργαρίταν καὶ κατεσκευασμένη ἐκ Ζαχαρέως μετὰ πλείστης ὀσμῆς τέχνης καὶ δεξιότητος. Νομίζει τις ὅτι εἶνε χειροτέχνημα κεντητὸν καὶ δὲν δύναται νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν ὑπομονὴν τοῦ καλλιτέχνου. Πλὴν δὲ τούτου εἶνε ἐκτεθειμένος ἀντίγραφόν τινος ἐν Βιέννῃ ἐκκλησίας ὁσαύτως ἐκ Ζαχαρέως, μετ’ ἀπαρμύλλου ἀκριβείας καὶ λεπτότητος ἐπεξεργασμένων πάντων τῶν ἀρχιτεκτονικῶν κοσμημάτων, οἷον τῶν ἐγκάρπων, τῶν ἀστραγάλων κλπ. κλπ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

3.

Δικηγόρος τις ὑπερασπιζόμενος ἐν δικαστηρίῳ κυρίαν συνειθίζουσαν νὰ κλέπτῃ μικρὰ πράγματα ἐκ τῶν ἐμπορικῶν καταστημάτων, διττοχυρίζετο, ὅτι ἡ πελάτις του ἔπασγεν ὑπὸ κλεπτομανίας καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἦτο ὑπόλογος διὰ τὰς πράξεις της.

— Κλεπτομανίας; — ἠρώτησεν ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου — καὶ τί εἶν’ αὐτὴ ἡ κλεπτομανία;

— Φοβερὰ ἀσθένεια, κύριε πρόεδρε, ἣτις κάμνει τοὺς πάσχοντας ἐξ αὐτῆς νὰ κλέπτωσι.

— Ἄ, ἄ, βλέπω ὅτι εἶνε ἀσθένεια, τὴν ὁποίαν οἱ δικασταὶ πρέπει νὰ ἰατρεύσωσι. Ἡ δὲ συνταγὴ εἶνε φυλάκισις δώδεκα μηνῶν.

4.

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγον:

— Δὲν νομίζεις, φίλε μου, ὅτι καλλίτερον εἶνε νὰ συνοδεύσω ἐγὼ τὴν κόρημας εἰς τὸ θέατρον; Ὅλος ὁ κόσμος θὰ τὴν βλέπῃ καὶ θὰ λέγῃ: Ἔτσι ἦτον μιὰ φορὰ καὶ ἡ μητέρα της.

— Ἄν ὅμως, ἀγάπη μου, βλέπῃ ὁ κόσμος τὴν μητέρα, καὶ λέγῃ: Ἔτσι θὰ γείνη καὶ ἡ κόρη της;

5.

Ἰεροκλήρυξ κηρύττων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Σαμαρείτιδος, ἐτελείωσε τὴν διδασκίαν του διὰ τῶν ἐξῆς λέξεων: «Μὴ ἐκπλήττεσθε, ἀδελφοί μου, διότι τὸ σημερινὸν Εὐαγγέλιον εἶνε τῶσον ἐκτεταμένον» ἐνθυμήθητε ὅτι γυνὴ ὄμιλεῖ.

ΛΑΗΘΕΙΑΙ

Παρατηρεῖτε τοὺς τρέχοντας εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, τοὺς δίδοντας ἐπιστολάς στοῦ Σκοῦφου τὸ ἀρχεῖον; Οἱ τῶσοι αὐτοὶ φάκελλοι τί τάχα περιέχουσιν; Ἡμέραν νόκτα διαί τὸ Κράτος περιτρέχουσιν; Φαντάζεσθε πῶς θὰ ἰδῆς, ἂν τοὺς ἀποσφραγίσῃς, εἰδήσεις οἰκογενειακὰς καὶ φιλικὰς ἐκχύσεις; Εἰς τὴν τραγὴν πολιτικὴν δοσμένην ὀκλαλήρως, Γυναίκες, νέοι, γέροντες, οἱ λαῖκοι, ὁ κληρὸς, Δὲν γράφουσιν ἄλλο, εἰμὴ ἂν τὸ ὑπουργεῖον πίπτῃ, Καὶ ποῖος πατριάρχης μας τὸν Ἕλλον κάποι βίπτει; Καὶ ὡς νὰ ἐπανήρχοντο οἱ παλαιοὶ αἰῶνες, Τῆς Ὀλυμπίας, τοῦ Ἰσθμοῦ οἱ ἐνδοξοὶ ἀγῶνες, Κινεῖται πᾶσα ἡ Ἑλλάς δι’ ἐξ ἑπτα τοῦ Γένους Πολιτικῶς, εἰς τὸ κοινὸν ἀπρωτηρασμένους; Καὶ ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν στὰς ἐπαρχίας ὅλας Ἄηρ εὐγαίνει σύμμικτος μετ’ ἑσφους καὶ πανώλας.

(Ἀλέξανδρος Σούτσος.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Γνωστὸν εἶνε ὅτι τὰ ἄνθη κλείουσιν ἄλλα κατ’ ἄλλας ὥρας, ἀλλὰ πῶς γίνεται τοῦτο; Ἰδοὺ πῶς σκέπτεται σοφὸς τις ἄγγλος (sic John Lubbock) πρὸς ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου. “Ὅσα μὲν ἄνθη γονιμοποιῶνται ὑπὸ νυκτερινῶν ἐντόμων καὶ ὑπὸ τῶν ψυχρῶν αἵτινες πετῶσι τὴν νύκτα, οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει ὅπως ταῦτα μένωσιν ἀνοικτὰ καὶ τὴν ἡμέραν τὰ δὲ ἄνθη τὰ γονιμοποιούμενα ὑπὸ τῶν μελισσῶν, τῶν κηφήνων κλπ., οὐδένα πάλιν λόγον ἔχουσι καὶ αὐτὰ ὅπως ἀνοίγωσι τὴν νύκτα. Τὸ φυτὸν εἶνε ὅν ἐνόργανον τὸ ὁποῖον βλέπει διὰ τοῦ ἄνθους, ὃ ἐστὶ τὸ ἄνθος εἶνε τρόπον τινὰ ὁ ὀφθαλμὸς του. Ὡς τοιοῦτον δὲ ἔχει χρεῖαν ἀναπαύσεως, καὶ ὡς πάντα τὰ ἐνόργανα κοιμᾶται κατὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὑπάρξεώς του εἴτε τὴν ἡμέραν εἴτε τὴν νύκτα, ὃ δὲ ὕπνος του ἐκδηλοῦται διὰ κλείσεως τοῦ ἄνθους του. Πάντες δὲ οἱ φυσιολογῶντες συμφωνοῦσι κατὰ τοῦτο, ὅτι ἡ ἀναπνοὴ τῶν φυτῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀπορρόφησης τοῦ δευτέρου, ἢ ἀποβολῆ τοῦ δευτέρου, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ἀπορρόφησης ὑγρῶν διαφόρων καὶ χημικῶν ἀλάτων καὶ τέλος ἡ διαπνοὴ αὐτῶν ποικίλλουσι κατὰ τε τὰ διάφορα εἶδη καὶ τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας εἶνε δὲ ἀσθενέστερα μὲν ἐν γένει τὴν νύκτα, ζωηρότερα δὲ τὴν ἡμέραν.

Εἰς ΔΑΚΥΩΣΤΗΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τρόπος διατηρήσεως τῶν γεωμήλων.

Θέσον τὰ γεωμήλα εἰς βαρέλιον ὅσον ἔνεστι στεγνόν, καὶ εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν βυθὸν ἐστρώθησαν ἀρκετὰ ἔχυρα κλείσῃ τὸ βαρέλιον καλῶς καὶ τοποθέτησον αὐτὸ εἰς ὑπόγειον, μακρὰν τοῦ ψύχους καὶ τῆς ζέσεως. Ὅταν ἀνοιχθῇ τὸ βαρέλιον καὶ ληρωθῶσιν ἐξ αὐτοῦ μέρος τῶν γεωμήλων, πρέπει νὰ ἀπλώνεται εἰς τὸ κενὸν μέρος παχὺ στρώμα ἀχύρων ἢ πιτύρων καὶ νὰ κλείεται καλῶς.

1. Διευθυντῆς τοῦ ταχυδρομείου καθ’ ἣν ἐποχὴν (1836) ἐγράφον οἱ ἀνωτέρω στίχοι.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΛΟΓΙΑΣ, ΤΟΥΣ ΜΑΡΤΙΟΥΣ, 14.